XX. évfolyam 13. szám Ára: 1 forint 1964. március 26

Ludas Matyi

Balázs-Piri Balázs rajza

VÁLÁS UTÁN

— *Na végre, hogy meghozta! Megmondta az anyja, hogy mikorra kell visszavinni?...*

Kérem AZ EZER MÁRKÁMAT!

Mint az újságok megírták, ezer márka pénzjutalmat tűzött ki a nyugat-berlini rendőrség annak a bankrablónak a kézrekerítésére, aki revolverrel sakkban tartva a tisztviselőket, tízezer márka zsákmánnyal távozott a Kereskedelmi Bank fiókjából. Azt a lopott autót, amelyet menekülés-kor használt, a bankfióktól hat kilométernyire, Steglitz kerületben találták meg. Tekintve, hogy nemrégiben egy postahivatal kirablása után azonos márkájú lopott autót találtak ugyanitt, valószínű, hogy mindkét bűntényt ugyanaz a személy követte el.

Ennyit tudtam meg az újsághírből, s ez bőségesen

elegendő ahhoz, hogy útbaigazítsam a nyugat-berlini rendőrséget: miként foghatja el a tettest, és igényt tartsak a jutalomra.

Három lehetőség van.

1. Tételezzük fel, hogy a rabló naiv, együgyű, kifejezetten buta ember. Munkája befejeztével a lopott kocsikat azért hagyja ott éppen Steglitz kerületnek azon a bizonyos pontján, mert — ott lakik. Nem is sejti az ostoba, hogy ilymódon elárulta tartózkodási helyét.

Ebben az esetben alapos házkutatást kell tartani a talált autó környékén, és a bűnös rögtön hurokra kerül.

2. Fennállhat az az eset, hogy a rabló nem naiv, együgyű, kifejezetten buta ember, hanem meglehetősen ravasz, dörzsölt fickó. Azért hagyja a lopott kocsit a Steglitz kerületben, hogy ilymódon tévútra vezesse a nyomozókat. Ő tudniillik a legcsekélyebb mértékben sem lakik a Steglitz kerületben, hanem bárhol másutt.

Az eljárás kézenfekvő: bárhol másutt kell házkutatásokat tartani, csak pont a Steglitz kerületben nem, s akkor egy-kettőre lépvesszőre kerül a jómadár.

3. Tételezzük fel, hogy a rabló nem egyszerűen ravasz, dörzsölt fickó, hanem minden hájjal megkent, ördögi leleményű, hihetetlenül agyafúrt gengszter, a bűnözés zsenije. Így okoskodik: a két sikeres rablás alapján a rendőrség joggal véli, hogy ravasz bűnözővel áll szemben, aki félrevezetési céllal hagyja a lopott kocsikat a Steglitz kerület bizonyos pontján, jóllehet másutt lakik. Ezért a rendőrség mindenütt tart majd házkutatást, kivéve a Steglitz kerületet, ahol én éppen ezért lakom.

Amennyiben valóban ez az eset forog fenn, a nyugat-berlini rendőrségnek ismét csak a Steglitz kerületben kell razziáznia, és akkor feltétlenül fülöncsípi a bankrablót.

Én mindenesetre kérem az ezer márkámat!

Kürti András

LÉLEKTAN

A napokban sokszorosított nyomtatvány akadt a kezembe, melyet az Országos Idegenforgalmi Szálloda- és Éttermi Vállalat áruforgalmi főosztálya szerkesztett, s adott dolgozói kezébe. A kis füzet címe: *„Emberekkel való bánásmód”*. Bölcs gondolatok gyűjteménye. A vendéglátóipar dolgozói bizonyára alkalmazzák majd a maguk munkaterületén.

Példaképpen felsorolunk néhány aranyszabályt az idézett nyomtatványból, s megkíséreljük azokat lefordítani a vendéglátóipar nyelvére, mert ez hiányzik a kiadványból. (Idézet szószerint!)

„Legelőször is kelts mohó vágyat a másik emberben”. (A bölcs intelem bizonyára a vendéglátóipar nő-alkalmazottjaira vonatkozik. A férfiszemélyzet esetleg azzal kelthet mohó vágyat vendégeiben, hogy olyan étlapot nyújt át nekik, melyen az ételek még nincsenek kihúzva.)

„A gyűlöletnek sohasem a gyűlölet, hanem a szeretet vet véget”. (Ha a vendég felháborodottan távozik az étteremből, szívélyesen add fel rá a kabátját, és figyelmeztesd, hogy a sálját jól húzza össze, mert künn hideg van.)

„Több legyet foghatsz egyetlen csepp mézzel, mint egy epével”. (A vendéget repdeső rovarnak kell tekinteni, akit az ügyes pincér megfoghat.)

„Beszélj előbb a saját hibáidról, mielőtt a másikat bírálod”. (Ül a vendég asztalához, nézzél önkritikusan a szemébe és mondd azt: „Nagy marha voltam, mikor ezt a pályát választottam magamnak, csak magamat hibáztathatom, ha most olyan gyenge pacákokkal kerülök kapcsolatba, mint például ön.)

„Harc útján sohasem nyerhetsz eleget, de ha te engedsz, gyakran többet kapsz, — mint amennyit vártál”. (A borravaló érdekében hadd pofázzon a vendég, nem kell törődni vele.)

„Mindjárt az elején késztesd a másikat arra, hogy igent mondjon”. (Ha a vendég rendel valamit, előbb győződjél meg arról, hogy csakugyan éhes-e, és csak ha már csuklik az izgalomtól, akkor lökj elé valamit.)

„Ismerek embereket, akiknek azért voltak sikereik,

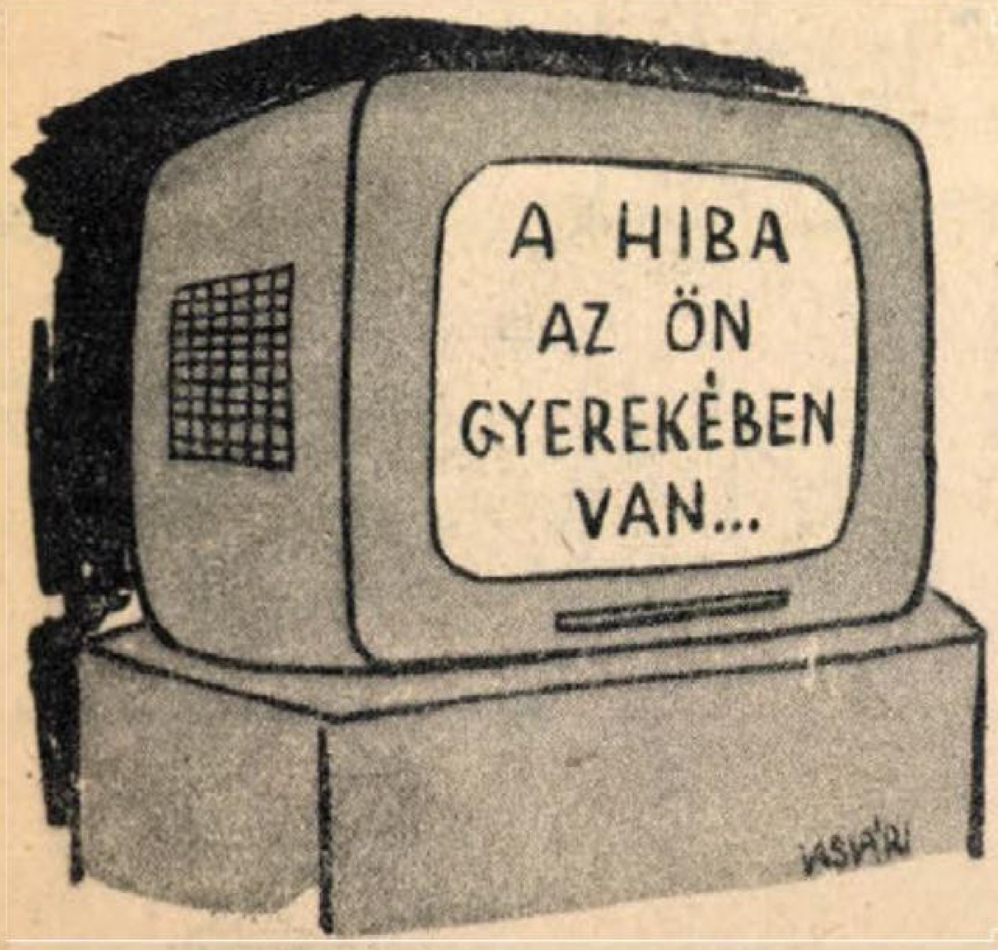

mert harsogó jókedvvel végezték dolgukat.” (Húzd meg a vendég fülét, kacsints a feleségére és kérdezd meg, ismerik-e a legújabb pesti viccet.)

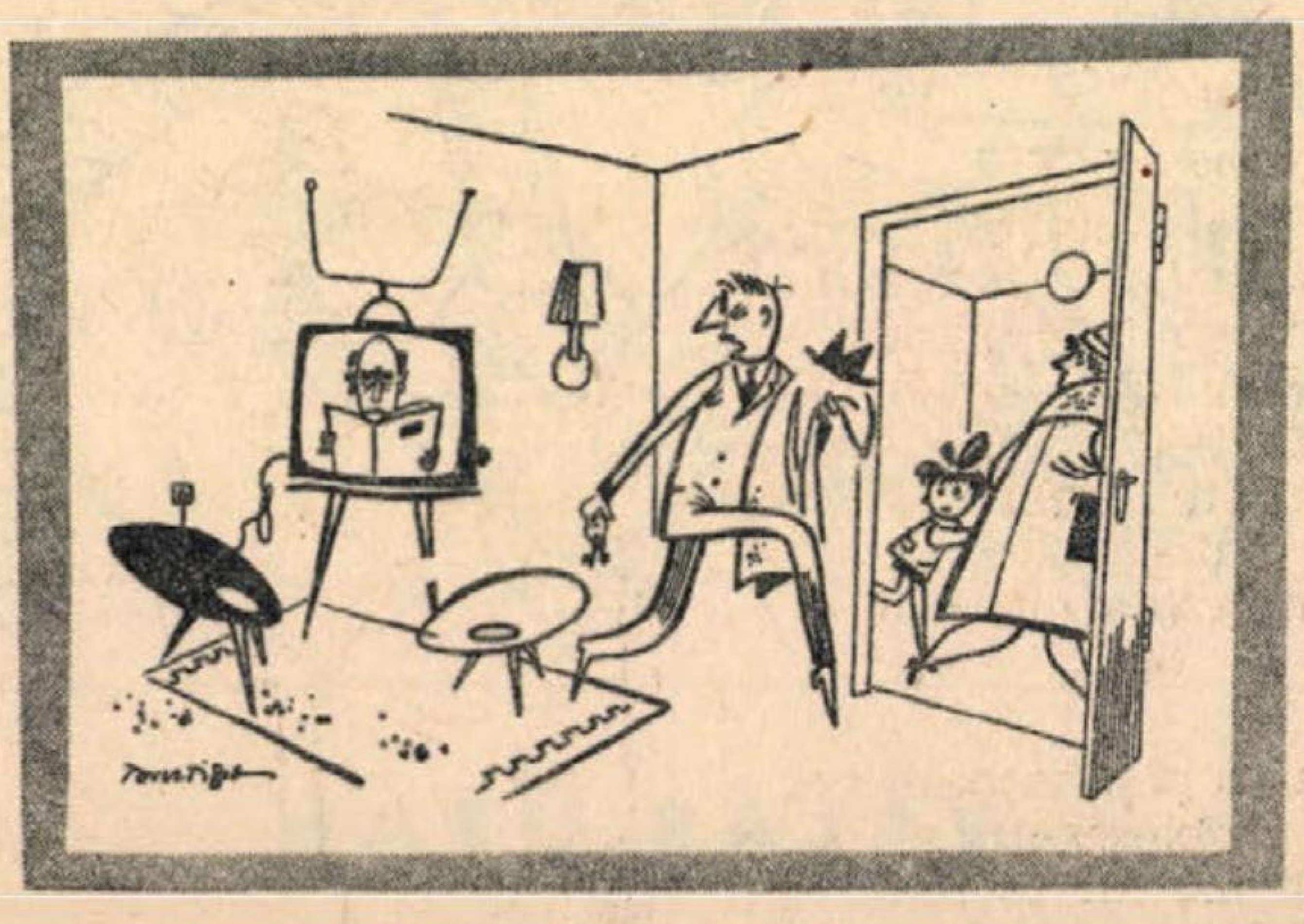
A fenti néhány idézet is meggyőzhet mindenkit arról, hogy a kiadvány hasznos célt fog szolgálni. Különösen, ha bebizonyosodik általa, hogy a vendéglátóiparban mutatkozó fogyatékosságok megszüntetése pusztán lélektani kérdés.

László Márta

Iskolatelevízió

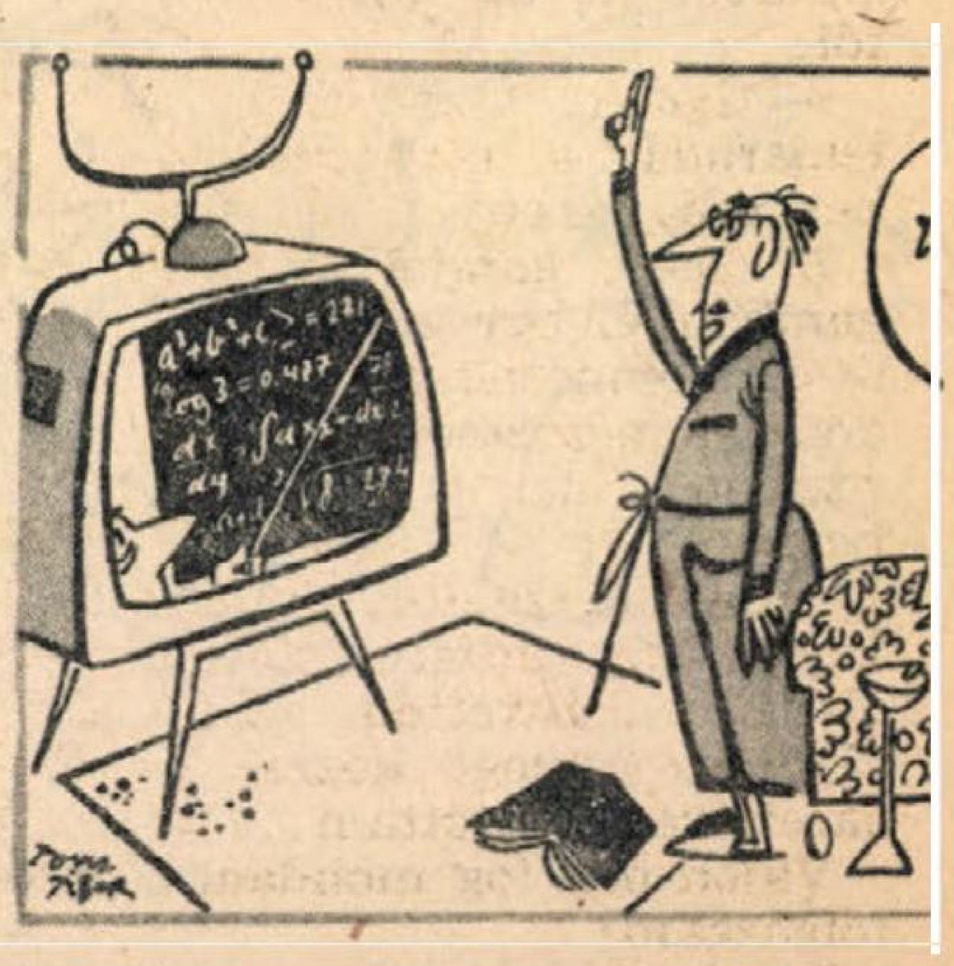

Elszakadó stratégia

– Siessetek, most nem néz ide . . .

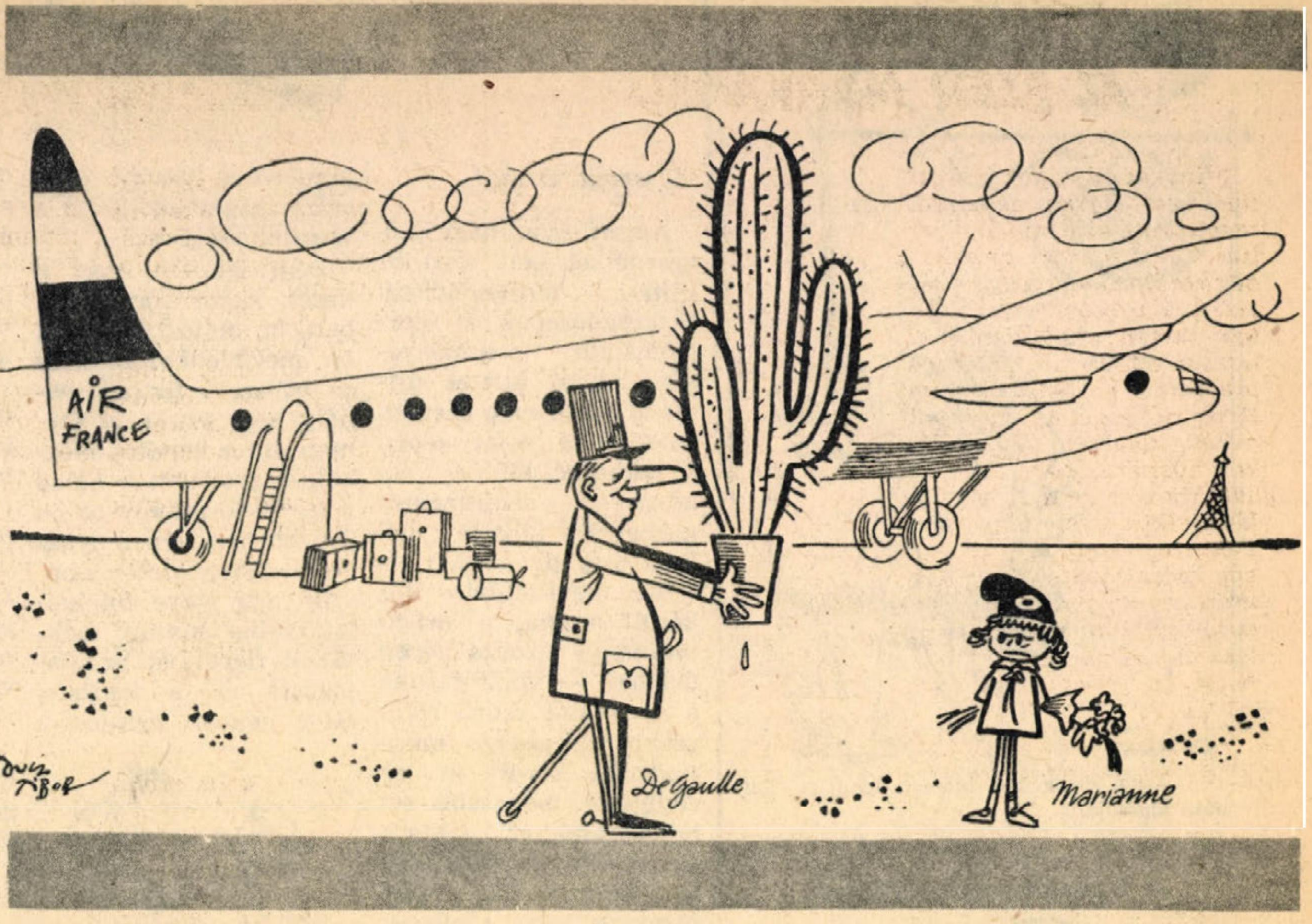
A matematikai elődöntőn

– Ki szeretnék menni! . . .

Mexikó után újra otthon...

Toncz Tibor rajza

– Nesze, kislányom!... Néhány tüskét Johnsonban felejtettem...

Kérdések és válaszok

Nem bírom tovább idegekkel...

A lapokban egyre gyakrabban olvashatunk beszélgetéseket miniszterekkel, miniszterhelyettesekkel, főigazgatókkal és egyéb főemberekkel.

A rádió és a televízió munkatársai sem tétlenkednek: ők is meginterjúvolják az egyéb főembereket, a főigazgatókat, a miniszterhelyetteseket és a minisztereket...

És néha olyan kérdéseket tesznek fel, hogy... Nem, nem bírom tovább idegekkel, nekem érzékeny idegrendszerem van és nagyon érdekelnek a társadalmi, gazdasági problémák... Elhangzik a kérdés, vagy elolvasom a kérdést, és akkor... És akkor...

Legutóbb, kedvenc lapomban, a Hírharsonában azt kérdezte a lap egyik munkatársa, X. Y. főigazgatótól:

— Igaz-e, hogy óriási a lemaradás a pipaszurkálóhegyezés terén?

Ez igen, gondoltam magamban, ez egy kényes kérdés, az emberek annyi mindenfélét beszélnek... Nemrégiben azt hallottam, hogy...

Annyira izgatott lettem, hogy nem tudtam tovább olvasni... Letettem az újságot és remegő kézzel cigarettára gyújtottam...

Vajon mit fog mondani a főigazgató?

Igazán nem értem ezeket az újságírókat: miért kell így felizgatni az embert? A cigarettafüst valamelyest megnyugtatta az idegeimet, de még mindig nem volt lelkierőm tovább olvasni... Ki tudja, milyen lesz a válasz?... Lehet, hogy most kiderül... Á, nem kell találgatni... Most majd megtudom... Megtudom...

Az a néhány pillanat, amely a kérdés elolvasása után, illetve a válasz elolvasása előtt telt el, teljesen kikészítette az idegeimet... A lelkem megtelt aggodalommal... Igen, aggódtam, és féltem is egy kicsit, féltem a választól...

Vajon mit fog válaszolni a főigazgató?

Elolvassam?

Ne olvassam el?

Nagyokat slukkoltam a cigarettából, s lassan, nagyon lassan felemeltem az újságot, de még nem nyitottam ki, még vártam, vártam, vártam... Hármat számolok, határoztam el magamban, aztán elolvasom a választ... Egy... kettő... há...

Abban a pillanatban megszólalt a feleségem:

— Mi az, mi történt veled? Miért vagy olyan sápadt?

— Most fogom megtudni — dadogtam —, hogy mi a helyzet a pipaszurkálóhegyezés terén... Az újságíró megkérdezett egy illetékest...

— Légy nyugodt — válaszolta a feleségem —, a főigazgató azt fogja mondani, hogy minden a legnagyobb rendben van...

Nem tudott megnyugtatni...

Kinyitottam a lapot és hármat számoltam: egy... kettő... há... há... rom!

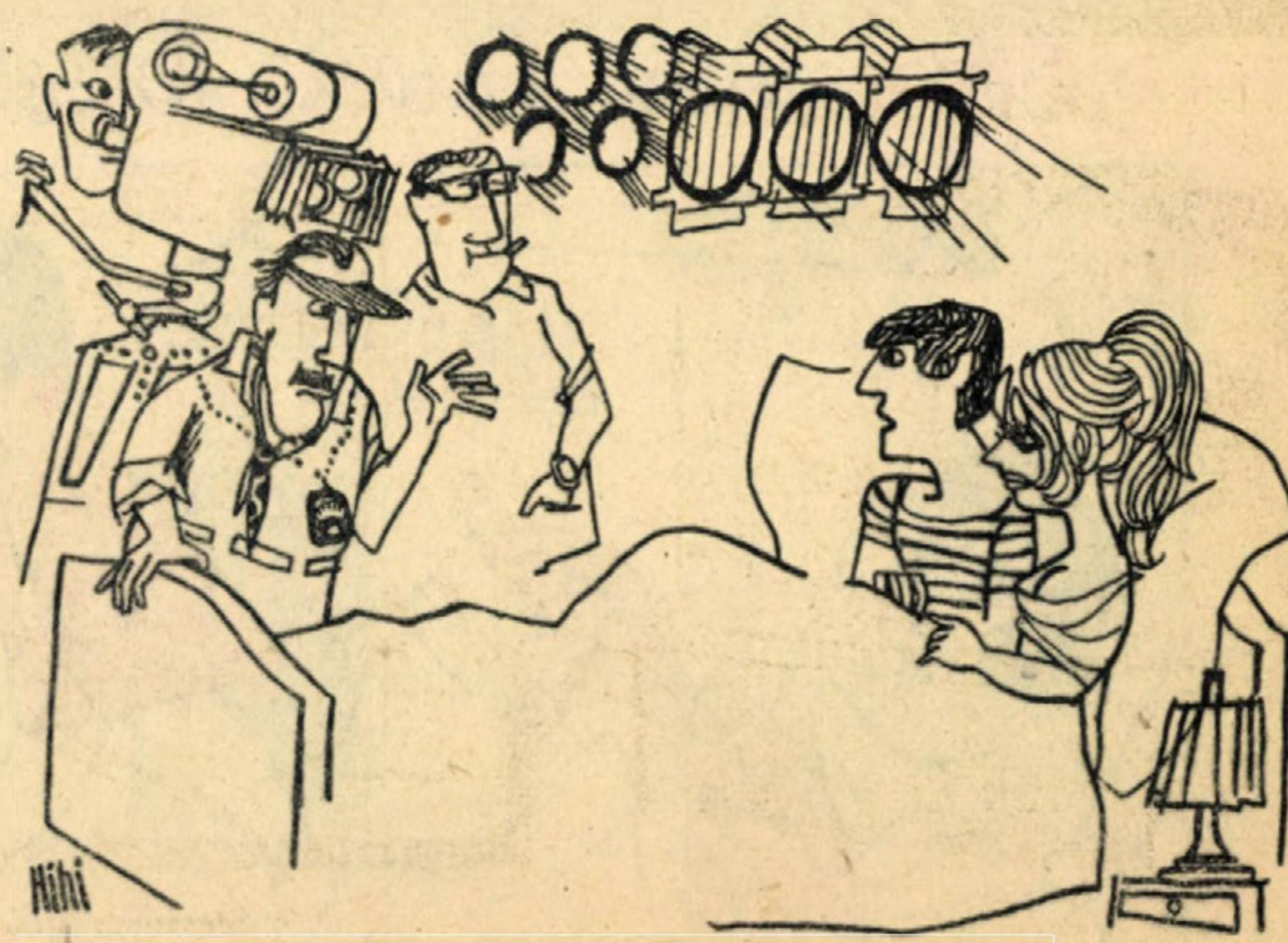
A válasz így hangzott:

„Voltak bizonyos problémáink, de azokat sikeresen megoldottuk, és azóta nagy eredményeket értünk el. Ma már sokkal több pipaszurkálót hegyezünk, mint tavaly ugyanebben az időszakban!"

Nem értem... Honnan tudta a feleségem, hogy mit fog mondani a főigazgató?!

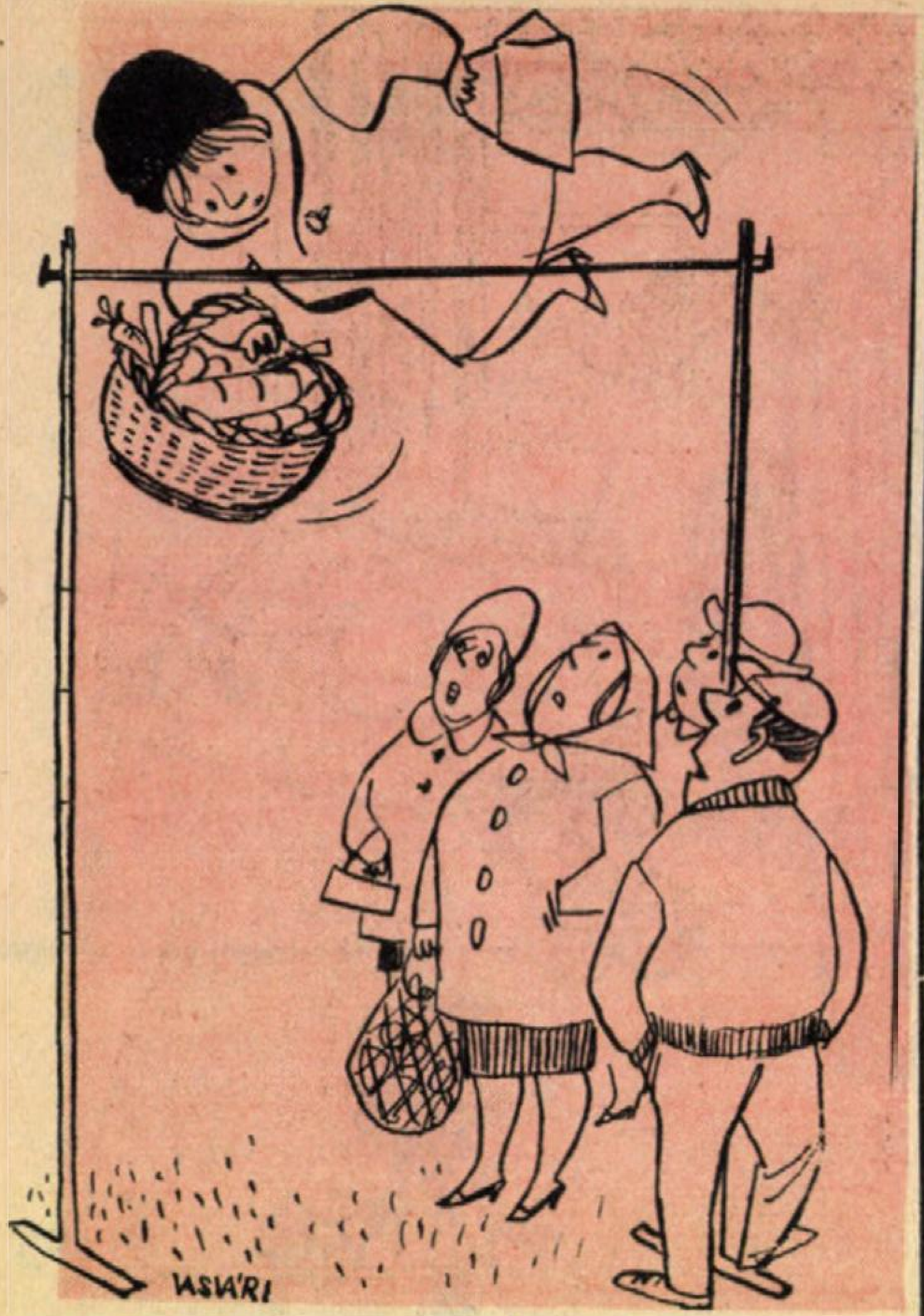
Mikes György

Modern film készül

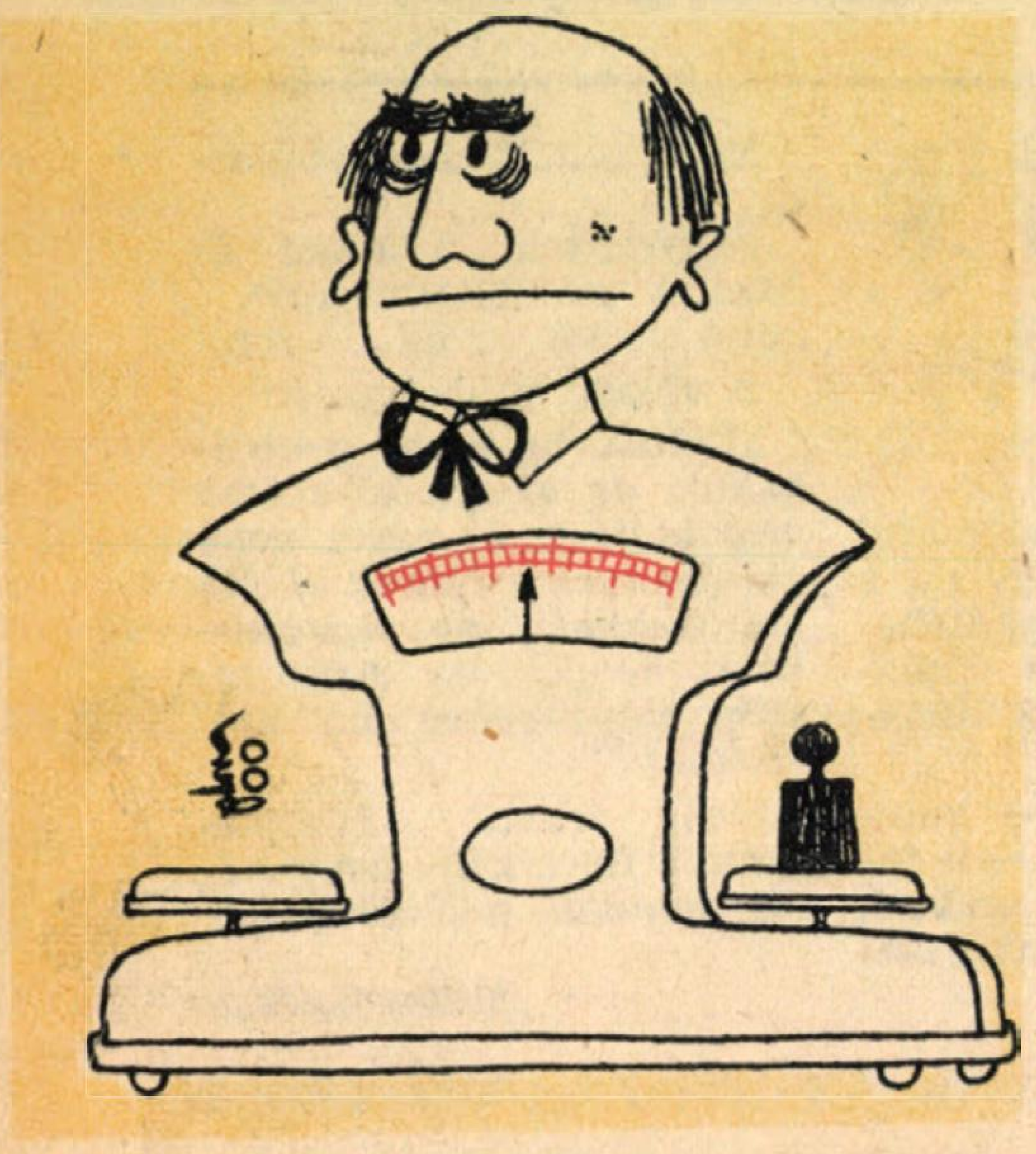
– Nem jó! Még mindig nem vagytok elég közönyösek...

Edzés

– Talán most már fel tud lépni a 7-es busz lépcsőjére . . .

A kritikus mellszobra

LEVÉL a kapzsiságról

Tisztelt Uram!

Amint írja, nagy lelkesedéssel vett részt az újítási mozgalomban. Lelkesedésének és szorgalmának eredményeként olyan ötletes újítással lepte meg üzemét, amellyel a saját gépén az eddiginél több és jobb minőségű, selejtmentes terméket állított elő. Igen ám, de amikor az újítás bevezetésére sor került volna, a másik három — azonos gépen dolgozó — szaktársának a keze alól csupa rosszabb minőségű munkadarab került ki, az eddiginél magasabb selejtszázalékkal. Újítása megbukott és mellőzték a bevezetését. Most nemcsak azt fájlalja, hogy társai — érthetetlen okokból — nem tudtak az újítással eredményesen dolgozni, de még inkább sérelmezi, hogy a művezetője, a főművezetője, az ő felettese, sőt még annak felettese is belenyugodott a sikertelenségbe, s ezzel fuccs az újításnak is. Füstbe ment a jobb minőség, nem lesz kevesebb a selejt, és ön nem kapja meg az újítási díjat.

Nem vitatom, újítása kitűnő, hasznos és megérett a bevezetésre. Ön azonban számos tényezőt figyelmen kívül hagyott, felületesen járt el s véleményem szerint csak saját magát okolhatja a sikertelenségért.

Régi igazság, hogy a kerék akkor forog jobban, ha olajozzák. Erről ön megfeledkezett s az az egyszerű fizikai szabály sem jutott eszébe, hogy ha a kereket megkenik, gyorsabban halad a kocsi. Minthogy az ön újítása kerekeken nyugvó kocsiszerkezeten alapszik, már eleve fel kellett volna hívnia szaktársai figyelmét az olajozásra és a kenésre. Hogy jobban menjen a

kocsi! Azaz jónak minősítsék az újítást. De ha már ezt elmulasztotta, legalább szólt volna a művezetőjének, az ő felettesének és annak felettesének. Hogy még jobban menjen a kocsi! Azaz még jobbnak minősítsék az újítást. E helyett hallgatott, mint a csuka. Ne csodálkozzék, ha olajozás és kenés nélkül nem sikerült az újítása.

Máskor, mással is előfordult már ilyesmi. De ön valósággal halmozta a mulasztásokat. Tudnia kellett volna: egy újító — nem újító. Kell még mellé keresni néhány társújítót. Elsősorban a három szaktársát kellett volna bevonnia az újításába, hogy minél tökéletesebb legyen az eredmény. S ha már ezt elmulasztotta, legalább csendestársként vonta volna be a művezetőjét, a főművezetőjét, az ő felettesét és annak felettesét. Egyedül nagyon kevés ember lehet próféta a saját üzemében.

Dehát sorozatos mulasztásaival nem tud engem megtéveszteni. Átlátok a szitán. Feledékenységének és mulasztásainak hátterében az emberi mohóság áll. Hogy tévedés ne essék: ez esetben az ön mohósága. Arra gondolt, hogy ha társújítónak beveszi a három szakit négy részre osztódik az újítási díj. S ha a művezetőre, a főművezetőre, az ő felettesére és annak felettesére is kiterjeszti a társasviszonyt, akkor meg éppen nyolc részre aprózza az újítási díjat. Csacska okoskodás. Illenék tudnia, hogy manapság divat a risztelés. Egy újító ne legyen kapzsi . . .

Földes György

Jucika és a húsvéti locsolás

Pusztai Pál rajza

Pesti tudósítónktól

Lapjaink annyira telve vannak idegen szavakkal, hogy ne csodálkozzunk azon a büszke anyán, aki így dicsérte gyermekét:

— A Sanyika egyenesen kiváló idegen nyelvekben! Már szótár nélkül el tud olvasni bármilyen magyar újságot!

*

A tanácsházán az egyik fél elégedetlen ügye intézésének ütemével, s türelmetlenül így szól az egyik tanácsi dolgozóhoz:

— Mondja, miért húzzák-halasztják az elintézést? Tudomásom szerint ez a kerületi tanács és nem a Biztonsági Tanács!

*

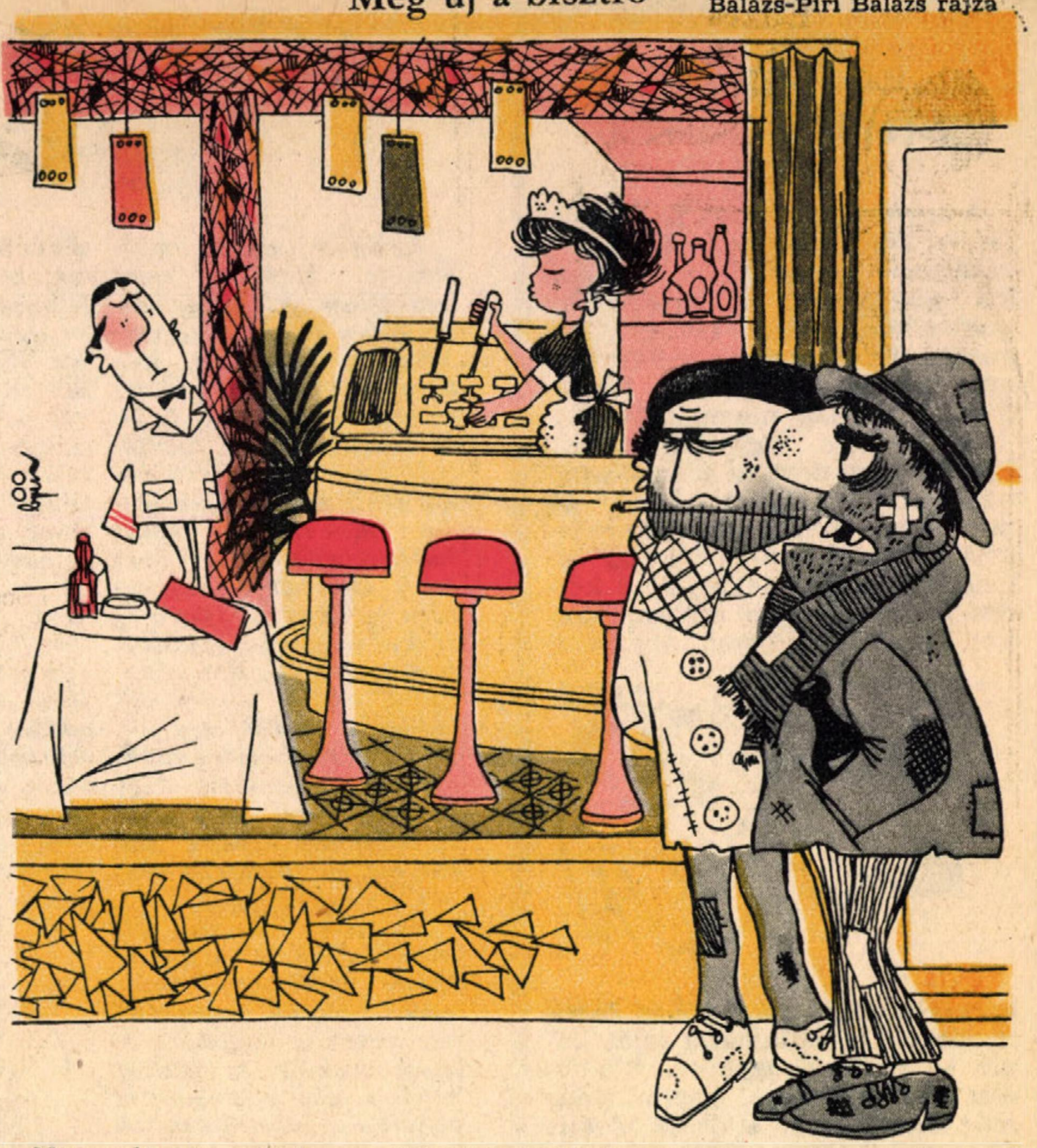
Fővárosi újságíró tanulmányozza a tanyák életét, hogy cikket írjon a fejlődésről. Egy kicsit „alákérdezve" fordul egy öreg juhászhoz:

— Ugye elégedettek az emberek?

— Dehogy elégedettek! — legyint a juhász. — Szidják a tévé műsorát!

f. l.

Még új a bisztró — Balázs-Piri Balázs rajza

– Nem való még nekünk ez a helyiség! Majd visszajövünk egy hónap múlva . . .

REMÉNYSUGÁR

Világszerte kétségbeesetten marakodnak egymással a különböző érdekcsoportok.

Amerikában a demokraták és a republikánusok máris fojtogatják egymást az elnöki címért.

Nagy-Britannia parlamentje a minap a kormányelnök és az ellenzék vezérének sértő szópárbajától volt hangos.

Etiópia és Szomália határán ádáz ellenségeskedések lángja csapott a magasba.

Cipruson tovább pusztít a gyűlölködés.

Hát sohasem lesz nyugalom? Az ősi ellenfelek mindétiglen acsárkodni fognak egymás ellen? Nincs kiút? Nincs remény? Nincs biztató fénysugár?

Hacsak egyetlen egy esetben jobbját nyújtaná egyik haragos a másiknak — megindulna a megbékélés lavinája a földön . . .

És miért ne lehetne így?

Hiszen — emberek örüljetek! — az újságok a minap adták hírül: az FTC és az MTK megállapodott, hogy ezentúl közösen rendezik mérkőzéseiket.

És mindezt ENSZ közgyűlés, nemzetközi rendfenntartó erők, semleges közvetítő nélkül.

Van tehát kiút!

Ha sikerült a mötökának meg a fradinak egymás keblére borulni, biztosra vehetjük, hogy a bevezetőben említett lényegesen kisebb jelentőségű ügyekben is áthidalhatók az ellentétek.

(novo)

Hátha valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Stromfaiék színházba készülnek. Amikor már a kapuban vannak, Stromfainé ránéz a férjére és azt mondja neki:

– Lajos, csupa szőr az arcod. Miért nem borotválkoztál?

– Én borotválkoztam . . .

– Mikor?

– Amikor elkezdtél öltözködni . . .

*

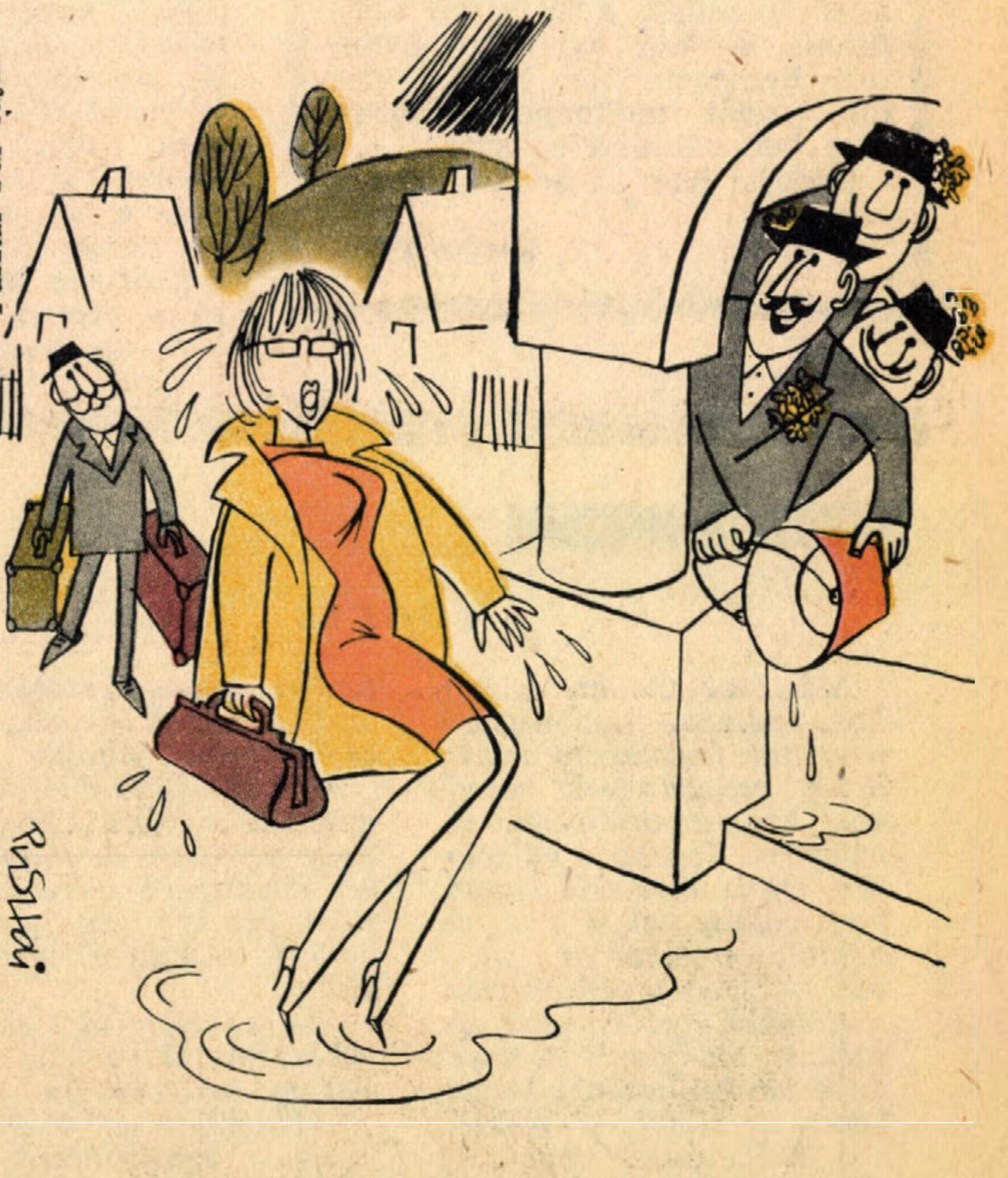
Pistike nővére zongorázik. Pistike ott áll mellette és hallgatja.

– Na, hogy tetszik? – kérdi tőle a lány.

– Elég jó – feleli Pistike, nővérének a pedálon levő lábát figyelve. – Csak azt hiszem, hogy sok gázt adsz!

Megjött az új orvos
vagy: a Szeretet jele

Pusztai Pál rajza

– Kellemes húsvéti ünnepeket, doktornő!

KIZÁRÓLAG MUNKAIDŐBEN!

A napokban — más teendő híján — átböngésztem az egyik lap vasárnapi apróhirdetéseit. Nem kis ámulatomra a következőre bukkantam. „Eladó 1962-es Opel autó." Telefonszám, mellékállomás száma és gondosan hozzáírva: Kizárólag munkaidőben!

A hirdetés elgondolkoztatott. Egy barátom nemrég adta el használt kocsiját, lakásán négy napon keresztül reggeltől estig csengett a telefon, annyi volt az érdeklődő. Rögtön felmerült a kérdés bennem, vajon milyen munkát végezhet az olyan, aki mun-

kahelyén akár száz telefon lebonyolítását is vállalhatja saját kocsi — eladása ügyében. Rögtön eszembe jutott, a kapitalizmus még messze tart ettől az ideális állapottól. Láttam egy angol filmben, hogy a főnök behívatja magához az alkalmazottját.

— Idefigyeljen, Joe! — mondta. — Magának eddig már két privát telefonja volt négy év alatt, mióta nálam dolgozik. Egyszer az anyósát kellett a kórházba szállítania, egyszer gyermeke született. Remélem, nem lesz harmadik privát telefonja, különben meg kell válnunk egymástól...

Kérdés: hogyan adná el Joe a kocsiját?

Tardos Péter

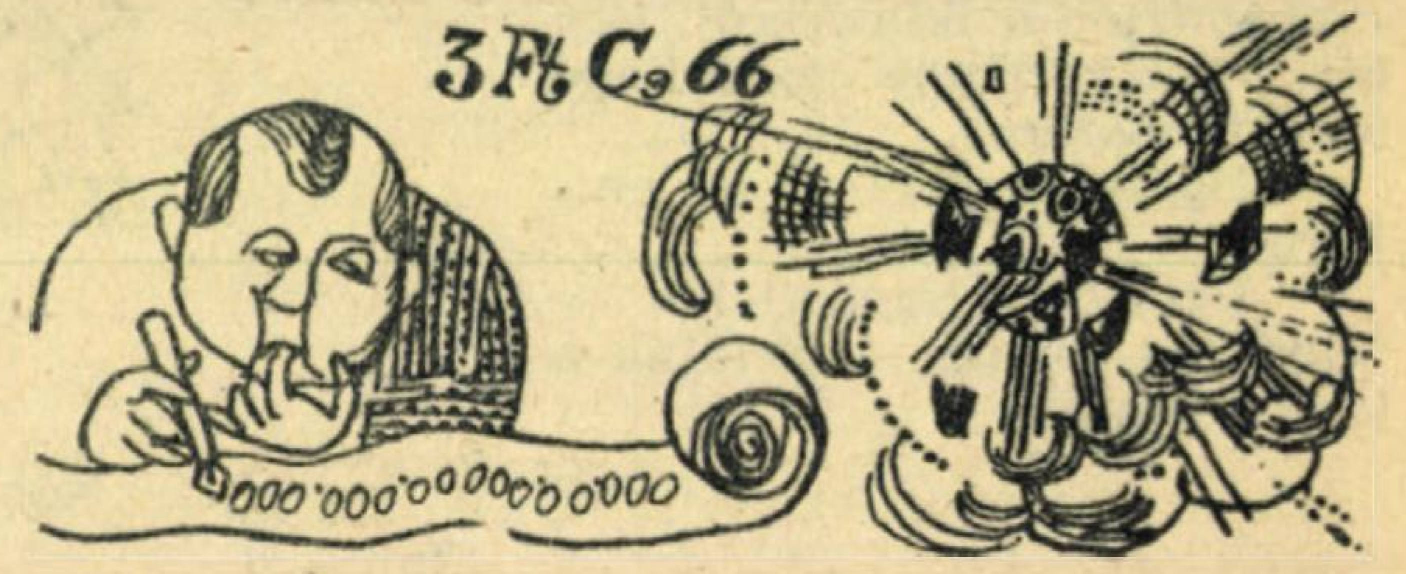
CSILLAGROBBANTÁS *a divat*

(NÉPSZERŰ TUDOMÁNYOS CIKK)

Az újságolvasó és rádióhallgató közönség egyre gyakrabban értesül a mindenségben tapasztalható kozmikus katasztrófákról, csillagrobbanásokról, gravitációs összeomlásról, szuper- és hipernovákról, s más csillagászati természetű tűzijátékokról. Ma már úgyszólván minden csillagvizsgáló erkölcsi kötelességének tartja, hogy minél több robbanó égigránátot fedezzen fel. Mintha az egykori francia uralkodó óhaja valósult volna meg asztronómiai szinten: minden csillagásznak legalább egy csillag robbanjon minden vasárnap a távcsövében. Vagy ahogyan hazai csillagászati szakkörökben mondják: kot, kot, kot, kot, kotkodács, minden nap egy robbanás.

Megszokott jelensége lett közéletünknek a csillagrobbanás, kézimunkázó asszonyok kérdezik egymástól: mit tudtok a legújabb csillagrobbanásról? A fiatalság körében néha a tánczenét is elnyomja a csillagrobbanások iránt tanúsitott érdeklődés. Híven tudományos korszakunk követelményeihez rendszerint tisztában vannak a csillagrobbanások okaival, lefolyásával és következményeivel, de talán mégsem árt néhány kiegészítéssel azok segítségére sietni, akik egy-két részletkérdést még nem tekintettek át alaposan. Népszerű fejtegetéseinkből különben az is kiderül, hogy az egész dolog pofonegyszerű, egy tízéves gyerek is megérti, ha nem hiányzott túlságosan sokat az iskolából.

A legokosabb talán a 3FTC966 égitest robbanásának körülményeit oktatólag felhasználni. Ez a csillag mintegy 300 trillió fényévre van tőlünk, tehát a robbanás, amelyet a minap fényképezett le az abádszalóki obszervatórium, mintegy 300 trillió évvel ezelőtt történt, tehát eléggé régen. Hogy ennek az égitestnek az anyaga hány Nap-rendszernek felel meg, azt bárki kiszámithatja, ha egy egészen egyszerű fehér papirosra leír egy 9-es számot és két évig írja hozzá a nullákat, másodpercenként egyet. A robbanás mértékét is könnyű elképzelni, ha csak arra gondolunk, hogy százmilliárd hidrogénbombát megszorzunk a fénysebesség hatodik hatványával, s a végösszeget egyszerűen köbreemeljük, ennyi az egész. A robbanás közben magas hő keletkezik, mintegy 600 kvadrillió Celsius fok. A mérést az Országos Hőtechnikai Intézet végezte el két nappal a kitűzött határidő előtt. Maga a robbanás azon alapszik, hogy a mágneses tér vasmagva plazmikus neutrinókkal az óriáscsillagot az elektron egymilliomod részére zsugorítja össze (ez az ún. gravitációs összeomlás), majd a felszabaduló energia hirtelen robbanást hoz létre, a részecskék ugyan kezdetben másodpercenként csak néhánymillió kilométerrel sugároznak szét a világtérben, később azonban valamivel gyorsabban. A szóbanforgó energia olyan nagy, hogy a számitások szerint 600 millió Népstadiont tudna 300 millió fényév magasba emelni, s ott több esztendeig egyensúlyban tartani. Ez is könnyen elképzelhető, hiszen mindenki látott már Népstadiont. A gravitációs összeomlás is érthető mindenki számára, aki látott már gigászi személyiséget kis ponttá zsugorodni, miközben mások számára nagy energiák szabadulnak fel.

Felvetődött a kérdés, hogy a szupernovák energiája felhasználható-e békés célokra. Most folynak a kísérletek ebben az irányban a balmazújvárosi erőművek tervosztályán, de az eredmények közzétételére csak a szabadalmi központ átszervezése után kerülhet sor. Ez a buzavona azonban egyáltalán nem haszontalan, mert közben még sok más csillag is felrobbanhat.

Feleki László

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

FŐÓÉIV

Már évek óta azt hittem, hogy önérzetes humoristának nem illik foglalkozni a rövidített vállalatnevek annyiszor kompromittált szóbukfenceivel. Tegnap a villamoson mégis olyasmit láttam, ami kidsatta velem a rég elhantolt csatabárdot. Arról van szó, hogy a vállalati névrövidítések torzói között egy egészen rendkívüli szörnyeteget üdvözölhetünk. Hozzáképest a PIÉRT, a VITUKI s a TEFU mind smafu. Az új torzszülemény neve: FŐÓÉIV.

Ilyen feliratú emblémával hirdeti ugyanis szolgálatait a villamoson a Fővárosi Óra- és Ékszeripari Vállalat.

Mint minden rövidítésnek, ennek is az lenne a hivatása, hogy a hosszú hivatalos nevet jóhangzású szóba tömörítve, azt könnyen kimondhatóvá, megjegyezhetővé tegye.

Nos, az dobja rám az első vekkerórát, aki valaha is az életben azt mondja majd:

— Elromlott az órám, elviszem megjavíttatni a FŐÓÉIV-hez.

(fü.)

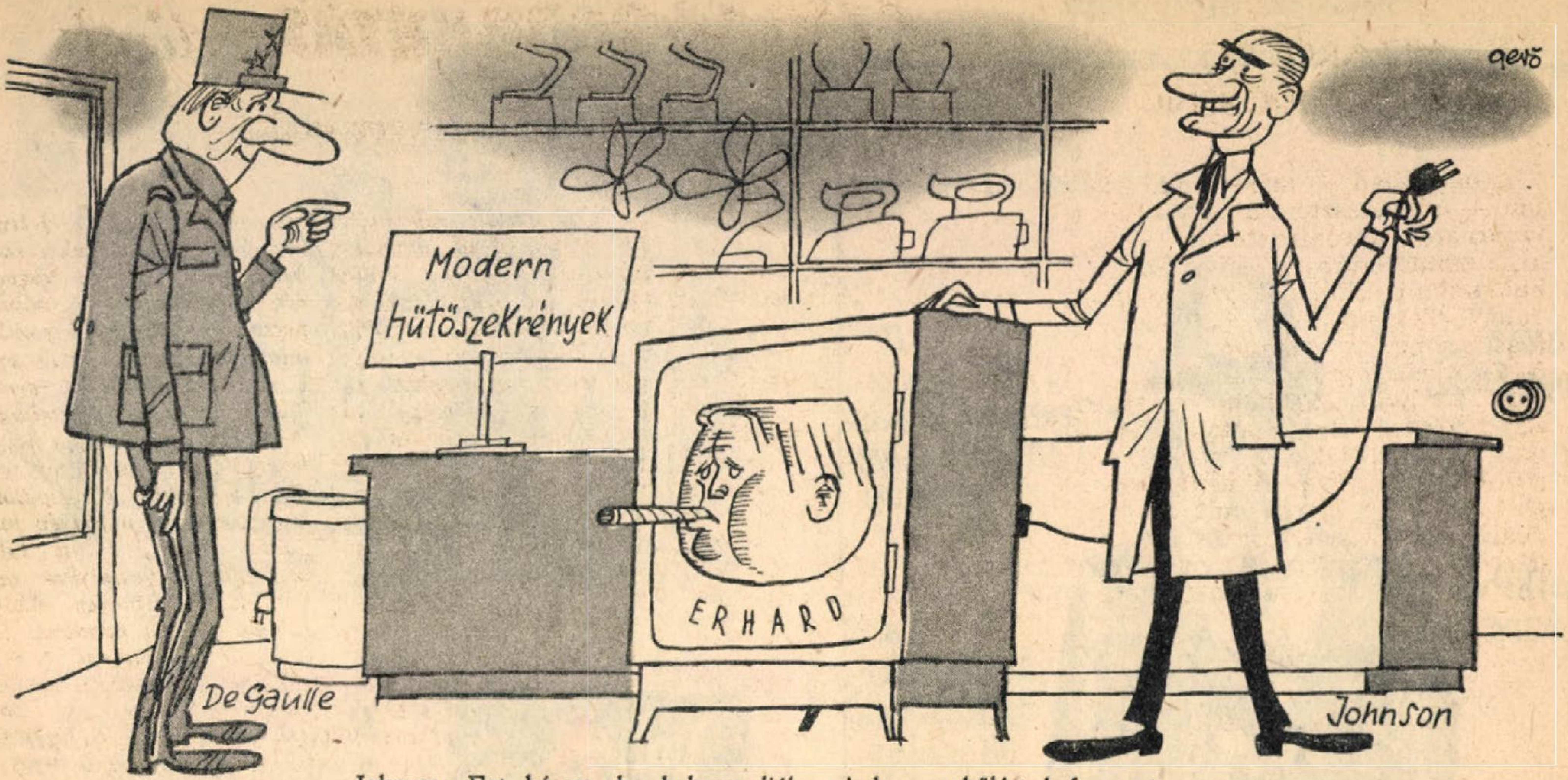
Divat

– Biztos, hogy Nyugaton már kiment a divatból?
– Biztos!
– Akkor kezdhetjük gyártani...

Garantáltan megbízható

Gerő Sándor rajza

Johnson: Ezt kérem, ha bekapcsolják, minden enyhülést befagyaszt...

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

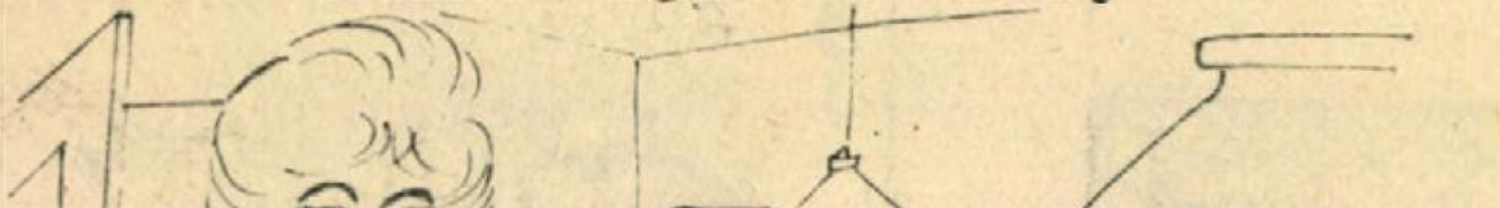
KÖTELEZŐ HÍZÓKÚRA

Március 4-én este, kiadós vacsora után, barátaimmal betértünk egy-egy pohár sörre a Hági sörözőbe. Még mielőtt a portán túl jutottunk volna, közölték velünk, hogy *italt* 20 óra után csak vacsorával együtt szolgálnak fel. Rövid megbeszélés után úgy döntöttünk, hogy egy-egy pár virslit megeszünk a sörhöz való jogunk megszerzése érdekében. A Hági szigorú törvénye azonban ezt sem tette lehetővé. Egy pár virsli nem vacsora! – felkiáltással megtagadták tőlünk a kiszolgálást. Ha mi már hajlandók voltunk arra, hogy jóllakottan még egy pár virsli bekebelezésére vállalkozunk, – az eljövendő sör reményében, – a Hágiék is engedhettek volna a negyvennyolcból. De ők nem engedtek. Így hát kénytelenek voltunk szomjasan távozni a sörözőből.

A történteken okulva, javasoljuk a VII. kerületi vendéglátóipar vezetőinek, hogy sürgősen nyissanak egy olyan sörözőt is, ahol este 20 óra után csak sörfogyasztás ellenében lehet étkezni.

H. Gy.

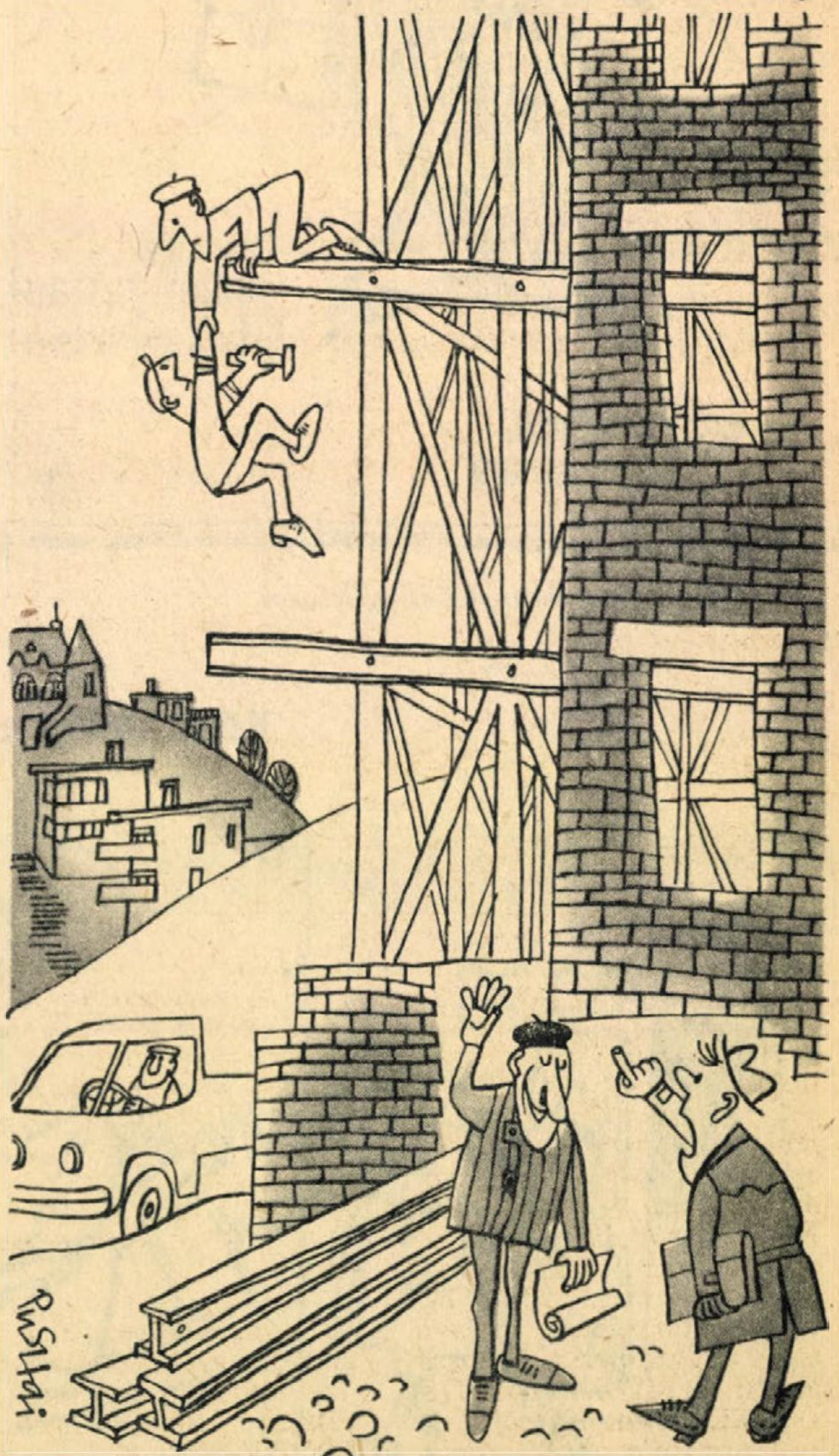
Félreértett divatszoknya

– Mondd, lányom, de legalább elvesz feleségül?...

A felelősség határa

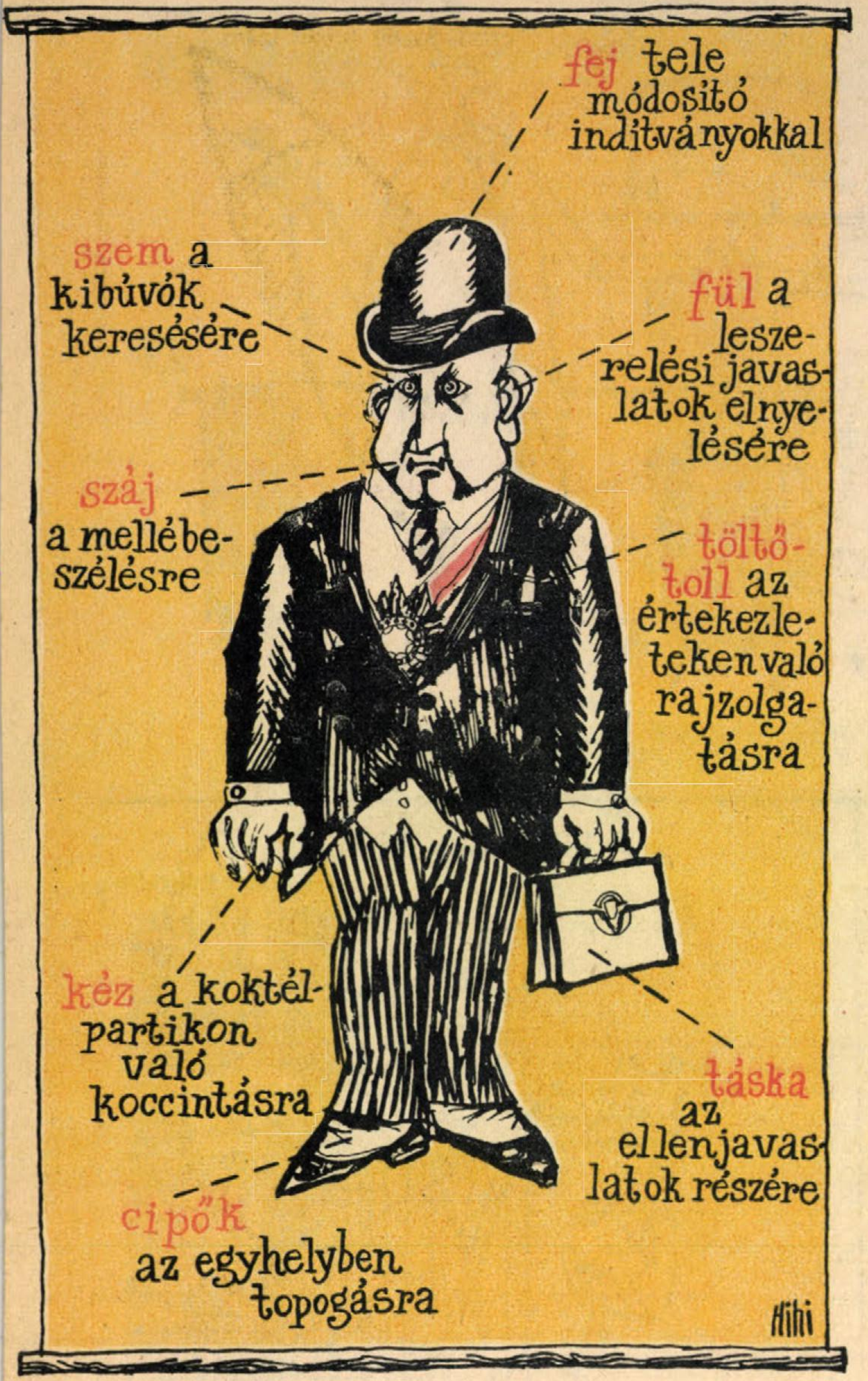
Pusztai Pál rajza

– Ne tessék izgulni, mérnök úr, az már nem a mi építkezésünk!

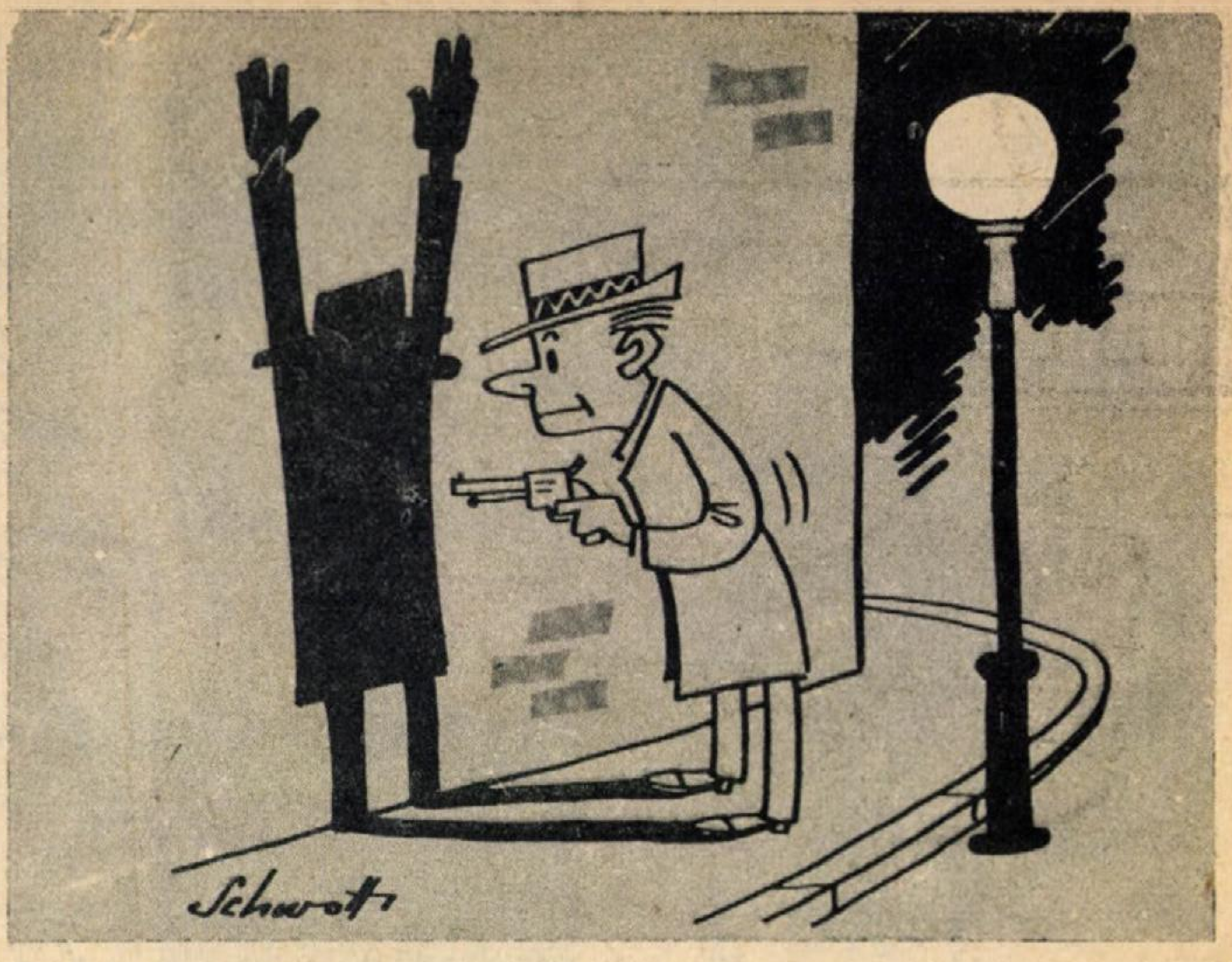
Nyugati diplomata

Hegedüs István rajza

a leszerelési tárgyalásokon

Megijed a saját árnyéka

Reggel, ha pirkad a hajnal,
Foszlik a gyász-szinű éjjel,
Hű feleségem, az angyal,
Költöget friss feketével:
— Szívem, a reggeli,
Szívem, a reggeli...

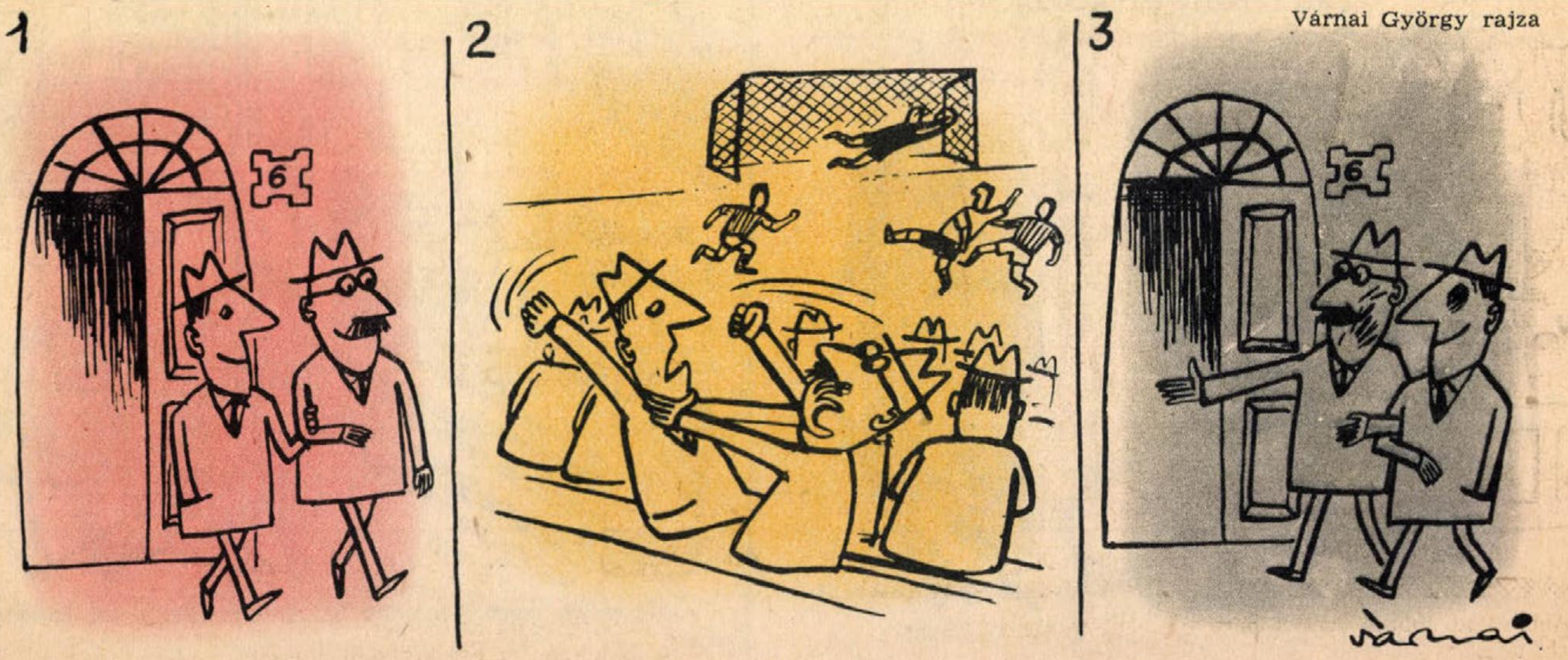
Hitvesem, óh, az imádott,
Kávémat szájamba tölti,
Fel tudok általa ülni,
Átitat, s indul az áldott
Koffein-áhitat,
Koffein-áhitat,

Hitvesem csókkal ereszt, óh
Vár már a sarkon a presszó,
Krémkávé-illatot hint el,
S indul egy dupla röviddel,
A koffeinisztika,
Koffeinisztika!

Munkámon kissé tűnődök,
Tíz óra húszkor a főnök,
Értekezésre kikürtölt,
S már készül a kávé, a pörkölt!
Jöjjön a koffein,
Jöjjön a koffein!

Elkezdődött a labdarúgó-idény

Várnai György rajza

Üzem a Balaton mellett

– Jó lesz vigyázni! Nemsokára kezdődik az ellenőr szezon . . .

Tárgyalunk számtalan kérdést.
Mennyi a réz, meg a lószőr,
S várjuk az ünnepi érzést,
Kinek jön majd ki először
Koffein a fejin!
Koffein a fejin!

Vitára hívtak el hétre.
Félnyolctól tízig, ankétre,
A résztvevők pillája reszket,
Hoznak hát szódát és kekszet.
Valamint koffeint!
Valamint koffeint!

Éjfélre hitvesem, drágám,
Nagyszerű kávéval vár rám.
Megiszom s búcsúzom — ÁVÉ!
Felrobbant bennem a kávé!
Koffein, koffein.
Ó koffein, ó koffein!

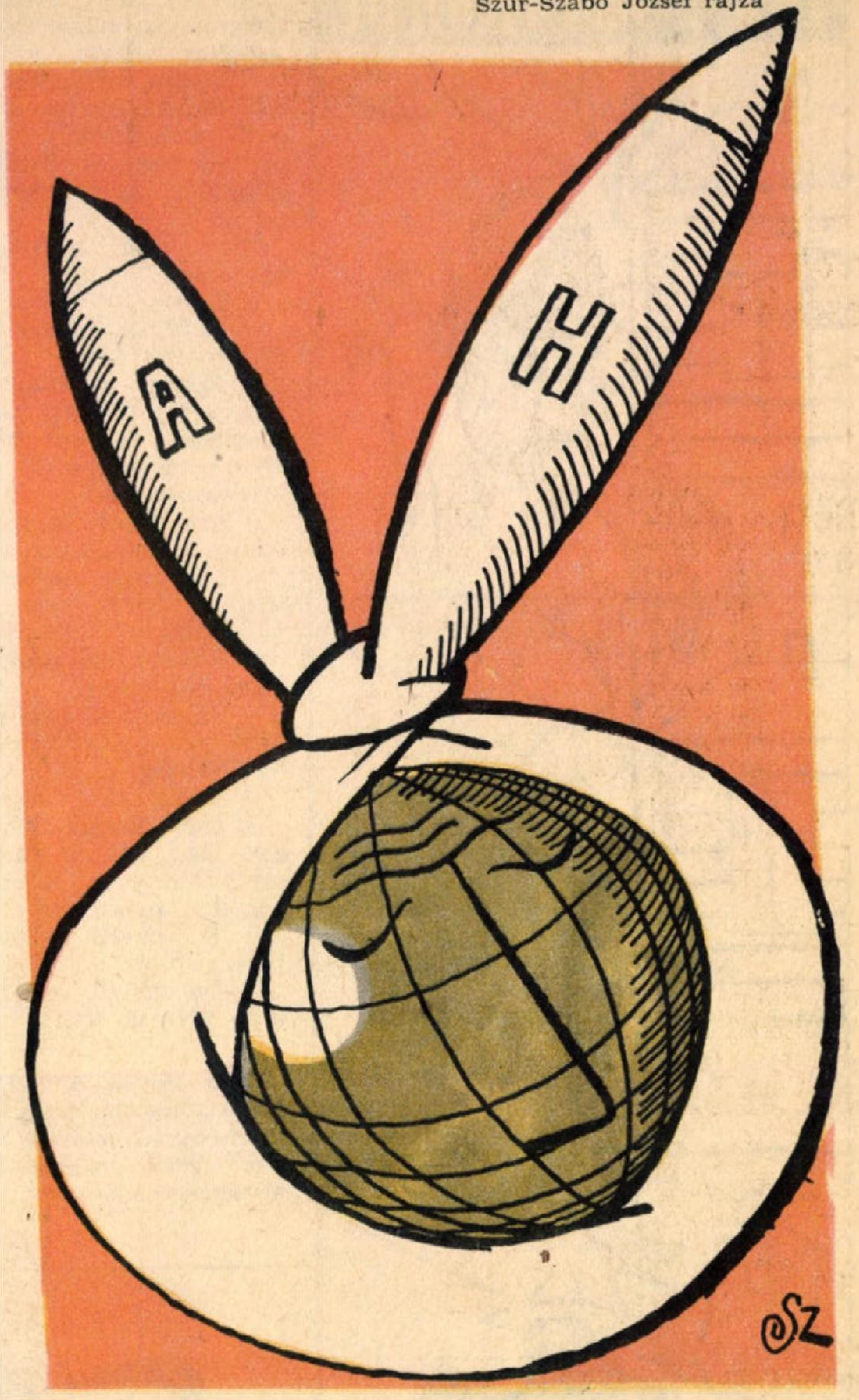
Elfekszem hát nyugalomba,
Örökzöld kávéhalomba,
S minthogy az ég úgyse vesz be:
Porladok egy Unipresszbe
Én és a koffein,
Én és a koffein!

Somogyi Pál

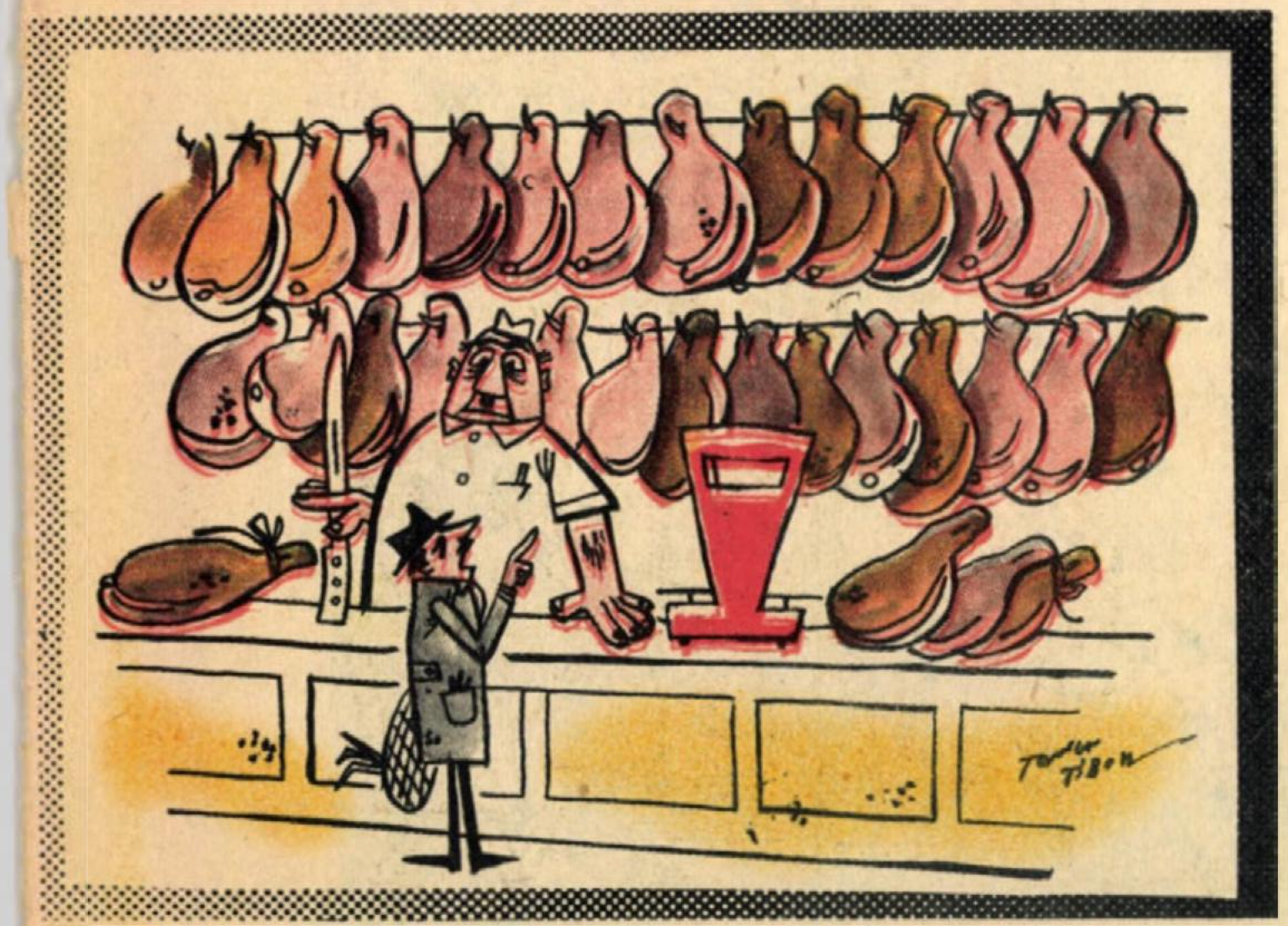

Világfájdalom

Szür-Szabó József rajza

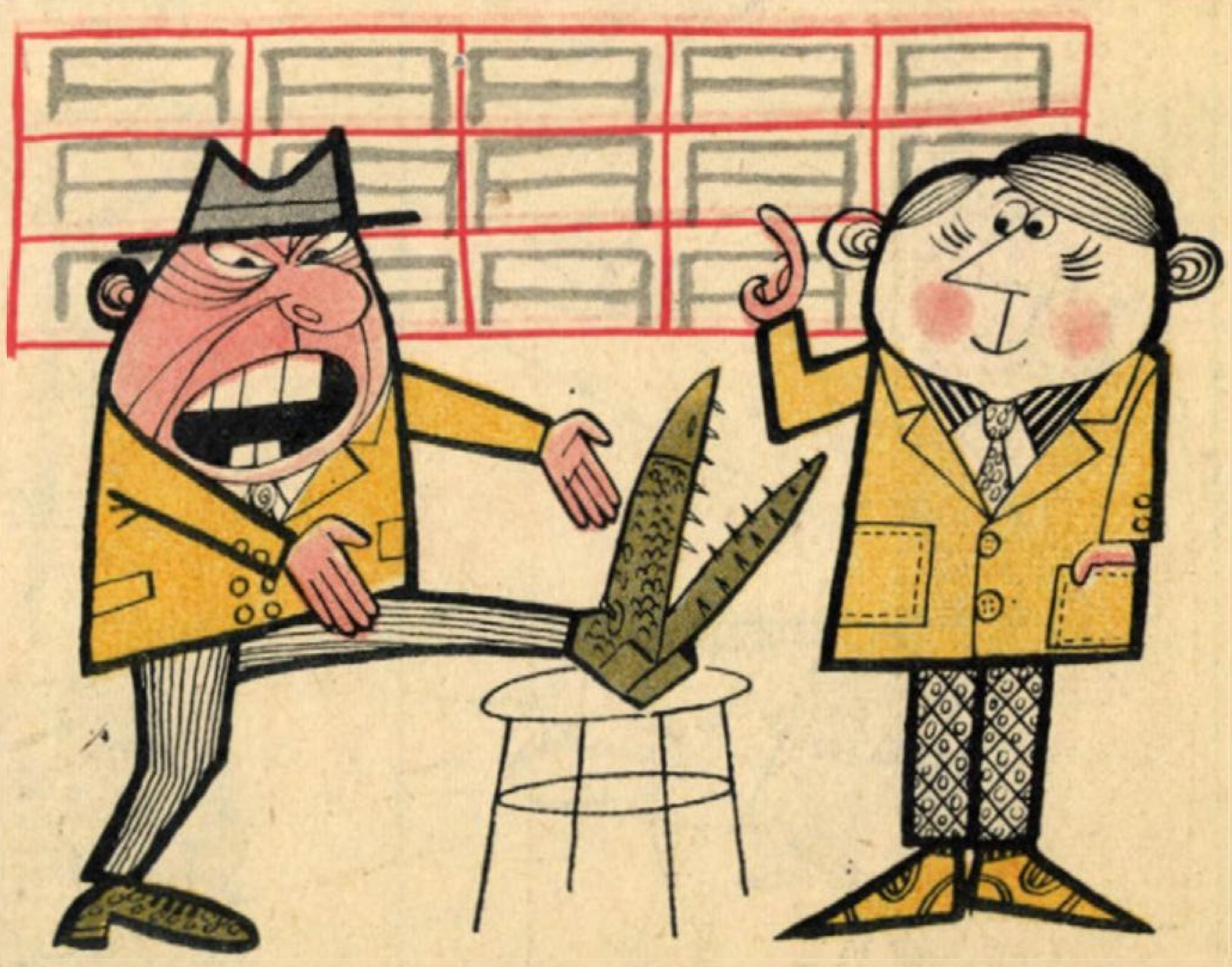

Húsvét hetében

– Abból, ott jobbra fent a harmadikból, vágjon le nekem öt dekát! . . .

Reklamáció

– Tessék nézni a cipőmet!
– Ja kérem, ez egy krokodil utánzat . . .

a mi képregényünk

Várnai György rajza

BE AKARTAM MENNI

Amikor benyitottam a titkárnőhöz, még elég magabiztos voltam.

– Kérem, jelentsen be!

– Milyen ügyben óhajt a főosztályvezető elvtárssal beszélni? – kérdezte ridegen a szemüveges fiatal nő.

Most már halkabban mondtam:

– Fontos ügyben...

– Bocsánat, kinek fontos?

– Nekem, magának, a főosztályvezetőnek, a hivatalnak, Európának, a világmindenségnek!

– Konkrétan?

– Azt majd megmondom a főosztályvezetőnek.

– Telefonon megbeszélték?

– Nem.

– Akkor szíveskedjék előbb telefonon.

– Kinek kell telefonálnom?

– Nekem.

– De én...

Szigorú hangja átváltozott lágy, oktató hangra, mint ahogy a tanítónő beszél a nebulóval.

– Én azután jelenteni fogom, hogy ön...

– De minek telefonáljak? Jelentse most!

– A hivatali rend szerint telefonon legyen szíves...

– Most nem tudok bemenni?

– Nem. Ma csak azokat fogadhatjuk, akik telefonon jelezték jövetelüket, és akik terminust kaptak.

– És ha én az ő életét akarom megmenteni?

– Akkor is telefonon...

– Tehát a szívére veszi, hogy...

– Nekem utasításom van!

– És ha azt akarom neki mondani, hogy ég a lakása?

– Akkor nem fogja elhinni, mert most beszél a lakásával.

– És ha én az ő főnöke vagyok?

– Most éppen a főnöke van a szobájában.

– De ha azt mondom, hogy én az ő legújabb főnöke vagyok?

– Akkor azt kell mondanom, hogy ön téved, mert az, aki most bent van, azt másfél órája nevezték ki. Első útja ide vezetett.

Közelebb hajoltam hozzá:

– Közjegyző vagyok! Amerikai örökségről hoztam hírt. Meghalt a gazdag nagybácsija!

– Csak egy amerikai nagybácsija van. Az koldusszegény. Tegnap küldtem neki egy csomagot Detroitba.

– Most már bevallom, az édes testvére vagyok.

– Egyetlen gyerek. Nincs testvére.

– Nézze kérem, nekem be kell mennem. Nyomban jelentsen be! – mondtam nagyon mérgesen.

– Nem tehetem. Előbb telefonon...

Kinyílt az ajtó, kijött a főnök, még egyszer kezet rázott a főosztályvezetővel, aki most megpillantott engem. Viharosan átölelt, megcsókolt, azután megkérdezte a titkárnőtől:

– Miért várakoztatta az én testi-lelki cimborámat?

A nő elsápadt.

Én gyorsan megszólaltam:

– Ebben a pillanatban érkeztem a vasútról. Még nem is volt alkalmam megkérni a titkárnődet, hogy jelentsen be hozzád...

Palásti László

* *Az írónak a Szépirodalmi Könyvkiadónál most megjelent „A mosoly iskolája" című gyűjteményes humoreszk kötetéből.*

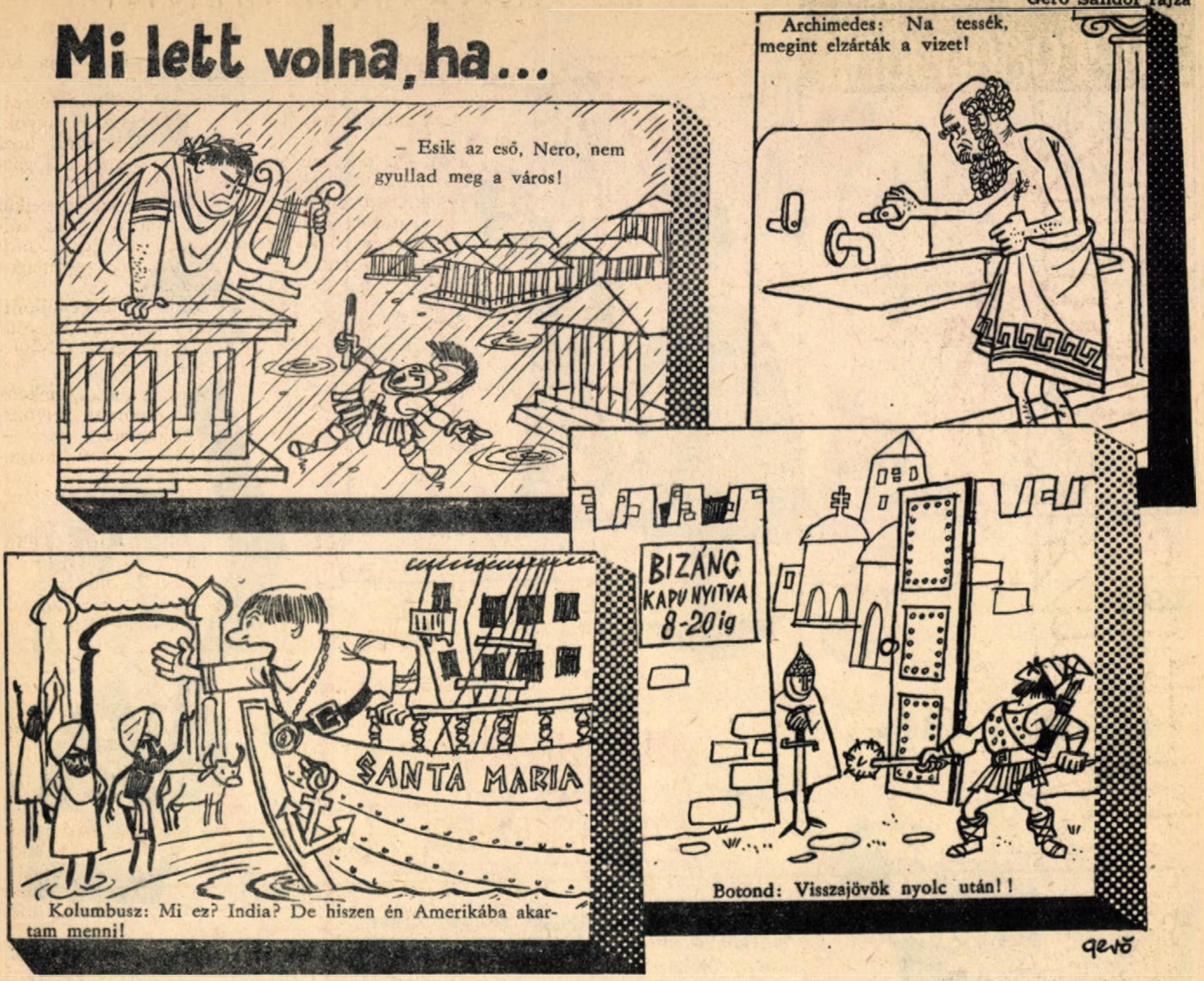
Vállalati totó

Szűr-Szabó József rajza

Mi lett volna, ha...

Gerő Sándor rajza

Erotika nem kell!

Megjelent a hetilap egy
Erotikus verssel.
Egy olvasó felkiáltott:
Ily céda vers nem kell!

Ki e pár szót meghallotta,
Nem állhatott ellen:
Lapért futott, – csak azért, hogy
Ő is helyeseljen.

Kapkodták a lapot, mint a
Méhecskék a mézet,
Mindenki a verset falta,
Egyebet se nézett.

– Meg akarok botránkozni
Én is, én is, én is! –
Zúgta már egy egész kórus, –
Fiatal is, vén is.

Úgy szaglásztak lap után, mint
Vad után a vizsla,
Ki-ki honnan elcsórhatta,
Egy se vitte vissza.

– Új kiadást dupla számban! –
Ki-ki eképp' nyelvel:
– Hogy még többen vallhassuk, hogy
Erotika nem kell!

K. Tóth Lenke

Irka-firka

Bár a Statisztikai Hivatal összesítéseit nem ismerem, fogadni mernék, hogy idei bálterménsünk messze felülmúlta az 1963-as év hasonló időszakában e téren elért eredményeket.

S most, hogy a medikusok és az autósok után a babonások is bált rendeztek, joggal merül fel a kérdés: mikor fogják végre nyélbeütni a dohányosok, a szemüvegesek, továbbá a gyalogosok, valamint az influenzások bálját?!

*

Olvasom, hogy Marcello Mastroianni legújabb filmpartnere egy csodakutya, aki kétszázezer líra hetifizetést kap.

No, azért bizonyára Mastroianni gázsija se kutya ...!

*

Este a rádióban figyelemmel hallgatom a Meteorológiai Intézet jelentését:

„Keleten napsütés, nyugaton zápores várható."

Na, holnap végre megtudom, hogy hol is van a Hegedűs Gyula utca?! Keleten vagy nyugaton...

*

A kulturális életben az a szokás, hogy a népszerűségre szert tett hősök viszontagságait folytatni illik a végtelenségig, ha törik, ha szakad! Valószínűleg hasonló meggondolásból készült a Robin Hood új kalandjai című film is.

A derék íjász a történet végén megnősül, úgy, hogy a nyilván majd soron következő folytatásban már efféle párbeszédre lehetünk elkészülve:

— Hová mész már megint, Robin?

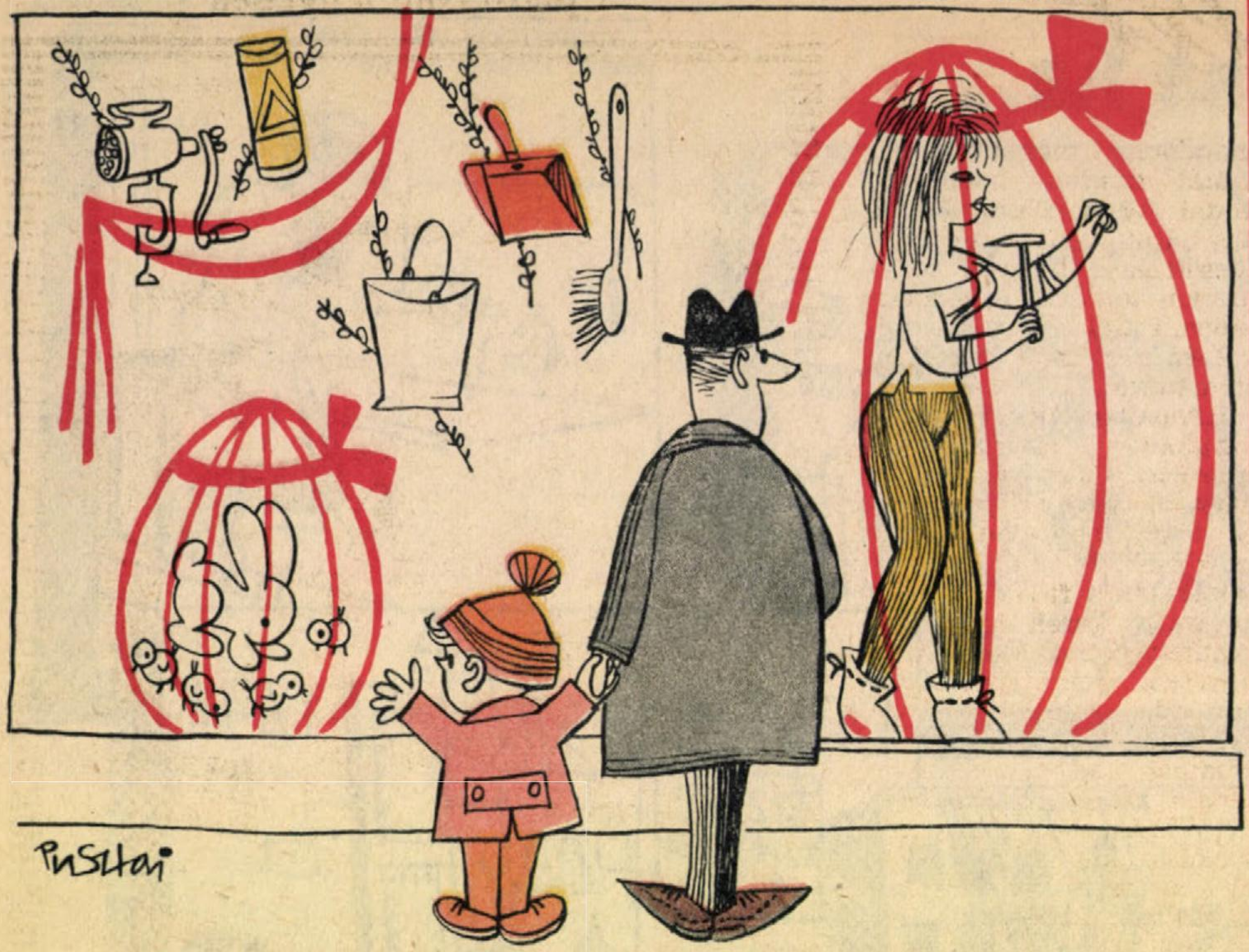
— Harcolni az igazságért és a szabadságért, darling.

— Nem bánom. De legkésőbb félkilencre itthon legyél!

(d—th)

Húsvéti kirakat

Pusztai Pál rajza

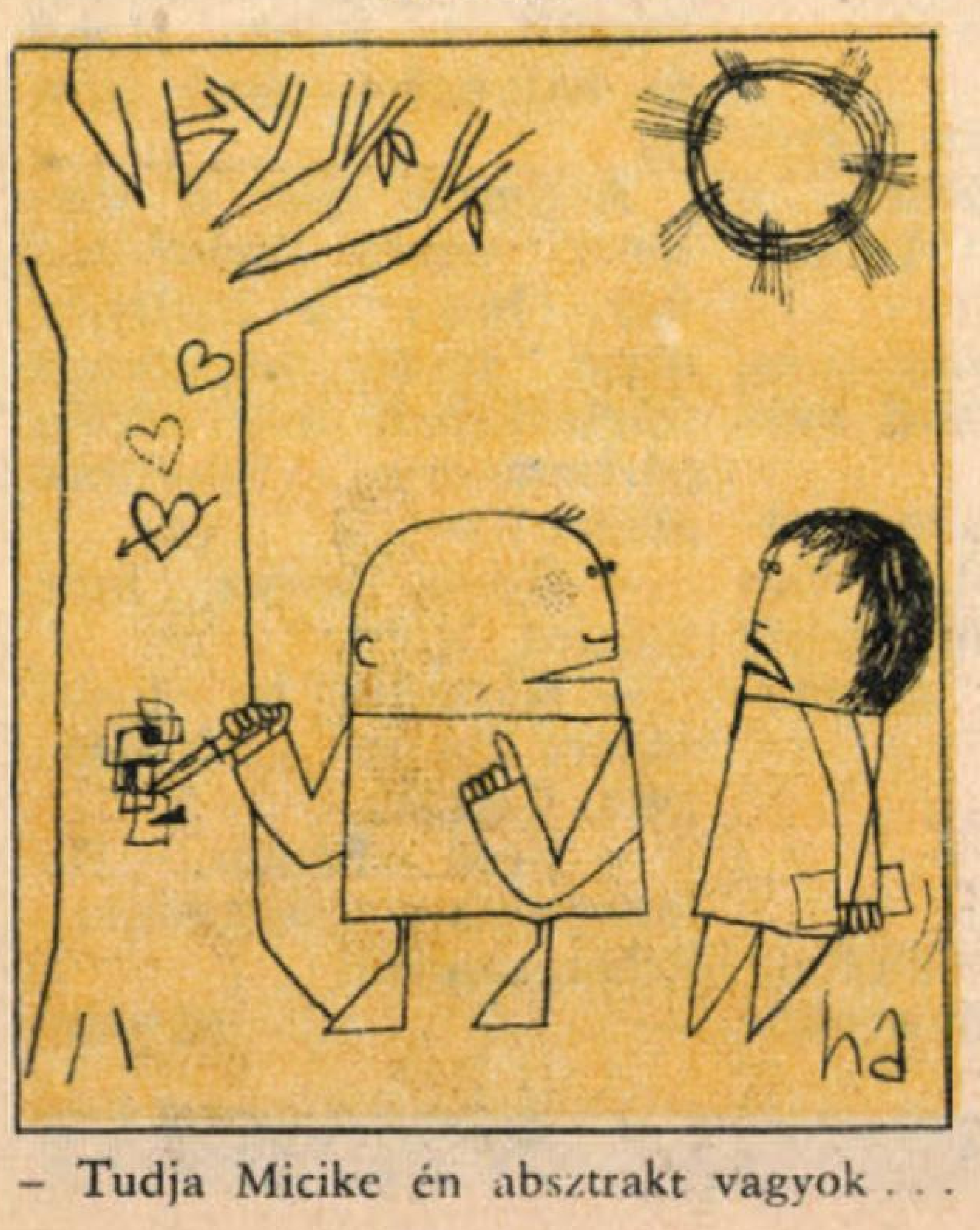

A technika vívmánya

– Apu, hallgasd meg, hogy megdicsért a tanító bácsi!

Tavasz

– Tudja Micike én absztrakt vagyok . . .

maradj szülőfaludban

Lelkes Lajos, a „Maradj szülőfaludban!"-mozgalom kitűnő szószólója reggel pontban kilenc órakor megkezdte előadását Szülőfalu vadonatúj kultúrházában, ahová eljött meghallgatni őt a falu apraja-nagyja.

– Az emberek – emelte fel hangját Lelkes Lajos – oktalan módon az egészségtelen fővárosban tömörülnek, ahol kétmillió ember él egyfüst alatt.

– És igaz az – kérdezte valaki –, hogy Pest olyan drága?

– Mint a méreg. Még a levegő is pénzbe kerül, az a füstös, kormos levegő. A disznót tízdekánként mérik, de tíz deka helyett csak nyolcat adnak, és ha kilenc deka, megkérdik, lehet-e egy kicsivel több. A vendéglői kenyereknél csak a lakások fala vékonyabb, és ha átbömböl rajta a szomszéd tévéje, nem mer az ember dörömbölni, mert fél, hogy a fal beszakad. A falu, az egészen más. Olyan, mint a bölcső – folytatta Lelkes Lajos, miközben a falu apraja-nagyja aprókat és nagyokat bólogatott. – Falun orgonaillattól tágul a tüdő, Pesten az asztmától. Falun méla kolompszó ringat álomba, Pesten a dorlotin. Itt mustot taposnak a szüreten, Pesten legfeljebb egymást a hatoson. Ezért mondom: eljön még az óra, mikor minden pesti falusi szeretne lenni, eljön még az óra . . .

Ekkor Lelkes Lajos az órájára pillantott, gyorsan befejezte az előadást és kocsijába szállva, így szólt a sofőrhöz:

– Menjünk, kérem, gyorsan, mert sose érünk vissza Pestre! . . .

(fülöp)

E heti hírdetéseink

Új élet

Egyik reggel energikusan ébredtem, s ráadásul valamivel korábban a megszokottnál.

— Itt az ideje, hogy végre új életet kezdj, öregfiú! — mondtam magamnak szigorúan, de azért némi szeretetet is ki lehetett érezni a hangomból. — Nem vagy már kamasz. Gondolni kell a jövőre! Előbb-utóbb apa leszel, ez elkerülhetetlen. Miből fogsz új ruhát, új cipőt, új frizsidert venni a sok kis éhes szájnak, ha nem vagyok indiszkrét? Pedig egész tisztességesen keresel mostanság, de kifolyik a kezeid közül a pénz. Mindenféle marhaságot összevásárolsz, s azután hipp-hopp, azon veszed észre magad, hogy már megint nincs egy büdös vasad se. Így van?

— Hááát... — ismertem be bűntudatosan.

— Na látod. Épp ezért kétszeresen fontos, hogy gazdaságilag megkomolyodj. Az embernek a fogához kell verni a garast, ha vinni akarja valamire. Téged talán még sohasem csábított a gondolat, hogy jól szituált takarékbetétkönyvtulajdonos légy? Bemenni egy gyönyörű, vadonatúj OTP-fiókba, flegmán leszámolni száz darab ropogós százast a kisasszonynak:

— Ezeket írja a többihez, kartársnő!

— Na, nem bánom — mondtam megadóan —, mától kezdve takarékoskodni fogok. Nem akarok úgy járni, mint a tücsök, a tücsök és a hangya közismerten tanulságos történetében, annál is kevésbé, mivel én még csak hegedülni sem tudok.

Hivatalba menet már a villamoson elkezdtem a spórolást. Csak vonaljegyet váltottam. Igaz, így kellett egy kicsit loholnom hogy el ne késsek, de az üzleten kerestem húsz fillért. Ez egy évben, ha kerek háromszáz munkanapot számolok, nem kevesebb, mint hatvan forintocska!

Ebédig jóformán a kisujjamat se mozdítottam meg és mégis összejött vagy négy forint. Pedig csupán a szokásos duplát bliccceltem el a sajtos rúddal. Dél felé ugyan már kopogtak a szemeim, de ez előremutató kopogás volt, lekopogták, hogy micsoda jellem a gazdájuk!

Három óra tájt váratlanul sikerült egész csinos összeghez jutnom. Povács kunyerált egy ötvenest elsejéig, de én azt mondtam, hogy a múlt héten ismeretlen tettesek kirabolták a lakásomat, és most mi is uzsorakölcsönökből tengődünk, erre sűrű bocsánatkérések közepette elkotródott.

S végül este, amikor beugrottunk néhány ismerősömmel egy belvárosi lokálba kicsit kikapcsolódni, pár üveg ital mellett, egyetlen fillér borravalót se adtam a pincérnek. Szomorúan nézett rám. Titokban sajnáltam az ipsét, de nem magyarázhatom el mindenkinek külön-külön, hogy reggel új életet kezdtem.

Dalmáth Ferenc

A petróleum fényében

Ősi hagyomány

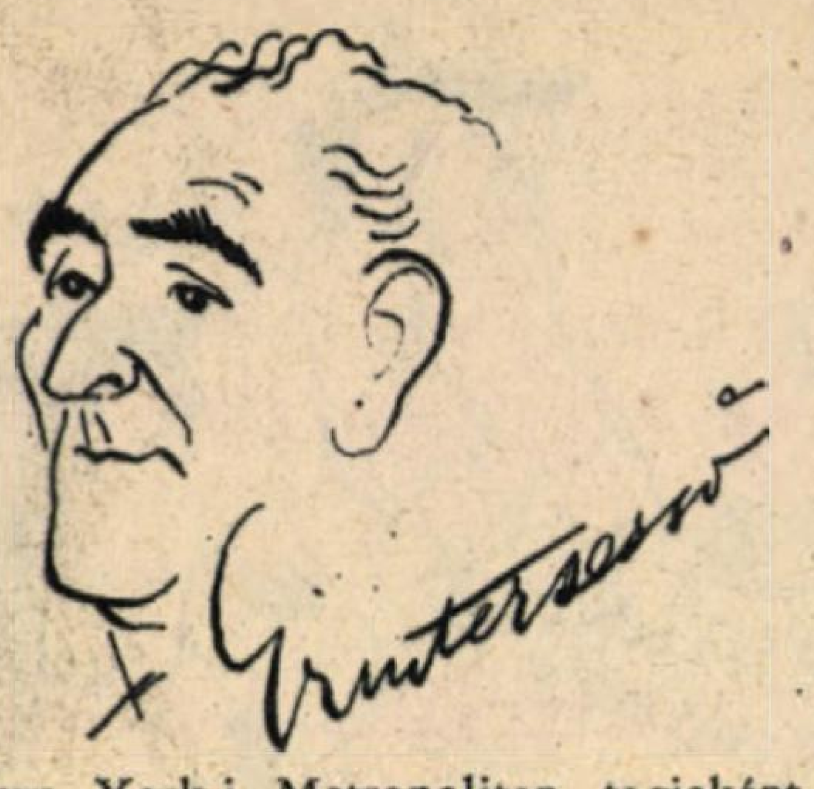
– Kezdhetjük a csatát, nagyvezér?
– Várjunk, még nem folyt ki a kávé...

Hóvégi üveges-tánc

Mészáros András rajza

LUDAS MATYI EMLÉKKÖNYVÉBE

A New York-i Metropolitan tagjaként bejártam az egész világot. Kevés olyan nagyváros van, ahol még ne énekeltem volna. Természetesen mindig repülőgépen teszem meg a hosszabb utakat, Nasi névre hallgató hűséges spanielemmel. Ezek az utak nem kellemesek kutyám részére, mert a csomagtartó raktár ketrecében kell utaznia. Csak a legritkább esetben engedik meg, hogy Nasi a lábamhoz kuporodjék.

Egy évvel ezelőtt a Swissair gépén repültünk Zürichbe. Amikor a stewardess a ketrecbe kísérte kutyámat, dühösen kifakadtam a rendelkezés ellen.

Másnap Hagen szerepét énekeltem és harmadnap felkeresett szállodámban a repülőtársaság igazgatója. Elmondotta, hogy rajong a zenéért, megtudta Nasi esetét és ezért írásbeli engedélyt hozott, amely feljogosította Nasit, hogy minden Swissair gépen a lábamhoz feküdhessen. Mondanom sem kell, hogy ettől kezdve csak akkor utaztam más társaság gépén, ha ez elkerülhetetlenül szükséges volt. Tíz út közül talán kétszer. Ezekben az esetekben kutyám szomorúan feküdt a gép ketrecében.

Most, amikor Düsseldorfból Budapestre repültem, négy különböző társaság gépe állt a repülőtéren. Egyszerre csak ijedten vettem észre, hogy Nasi eltűnt. Kerestem mindenütt, nem volt sehol. Már le akartam mondani az útról és a Swissair gépéhez siettem, hogy bőröndömet, amelyet közben a géphez vittek, idejében leemeljék. Ebben a pillanatban Nasi tűnt fel a repülőgép ajtajában. Észrevétlenül belopózott, mert tudta, hogy ezen a gépen nem kell a ketrectől félnie, hiszen örök bérlete van a lábaimhoz.

Ernster Dezső

HAJSZA

Este hat óra körül járt az idő. Dühöngött a csúcsforgalom a Nagykörúton. A villamosokon lassan, de érezhetően emelkedett az utazók vérnyomása. Magam is görcsösen igyekeztem egy idegen könyököt eltávolítani az oldalamból, amikor Ilonkát, volt munkatársnőmet fedeztem fel a könyök folytatásában.

— Ráér egy kicsit? — kérdezte bevezető nélkül.

— Háááát... akad egy kis időm... Ha akarja, leülhetünk egy feketére és elbeszélgethetünk a régiekről.

— Nagyon érdekel, hogy mi van a régiekkel, de most fontosabb dologról van szó. Azonnal szálljon le velem a villamosról!

Meg sem várva a válaszomat, lerángatott a kocsiról.

— Rövid leszek — nézett a szemem közé komoran. — Segítene nekem? Valakit hajszolok.

— Kit? — kérdeztem kíváncsian.

— Egyelőre nevezzük X-nek. Ennek az X-nek legkésőbb negyven percen belül a kezem közé kell kerülnie, különben végzetes következmények várnak rám...

— Állok rendelkezésére — támadt fel bennem a lovag, a nők hőslelkű védelmezője.

Ilonka katonásan rendelkezett:

— Igazítsuk össze az óránkat! Nálam 18 óra 24 perc van.

— Nálam 18 óra 36 perc. Valami baj van a hajszálrugóval — mondtam mentegetőzve.

— Nem baj. Állítsa vissza a mutatót! Így ni! Tíz perccel ezelőtt kapott telefonértesítés szerint X-et 18 óra 10-kor a 4-es körzetben látták utoljára. Onnan már bizonyára továbbhaladt. Tehát irány az 5-ös körzet, ami az V. kerület bizonyos területét jelenti a Tanács körút környékén.

— Gyalog nem mehetünk — biccentettem előkelően, és magamhoz intettem egy taxit: — Jónapot! Legyen szíves megmondani, hányas autóbusszal jutunk a Tanács körútra?

18 óra 31. Átfésültük a 8-as körzetet. Eredmény nincs. Ilonka valami központot hívott fel telefonon. Határozott női hang válaszolt: Itt Sommerné! Jelentést kaptam a 11-es körzetből. X-et percekig figyelték, de sikerült egérutat nyernie. A 14-es körzet felé menekül. Tíz perc múlva hívjon fel újból. Vétel. Vége.

— Vettem.

19 óra 4 perc: Ilonkával elértük a 14-es körzetet. Óvatosan megközelítjük a 196759-es italboltot. A helyiség előtt egy nő lép Ilonkához és jelenti:

— A kijáratot elálltuk! A férjed a boltban van. Még ki tudja mondani a nevét és emlékszik a születési évére.

Ilonka bólint.

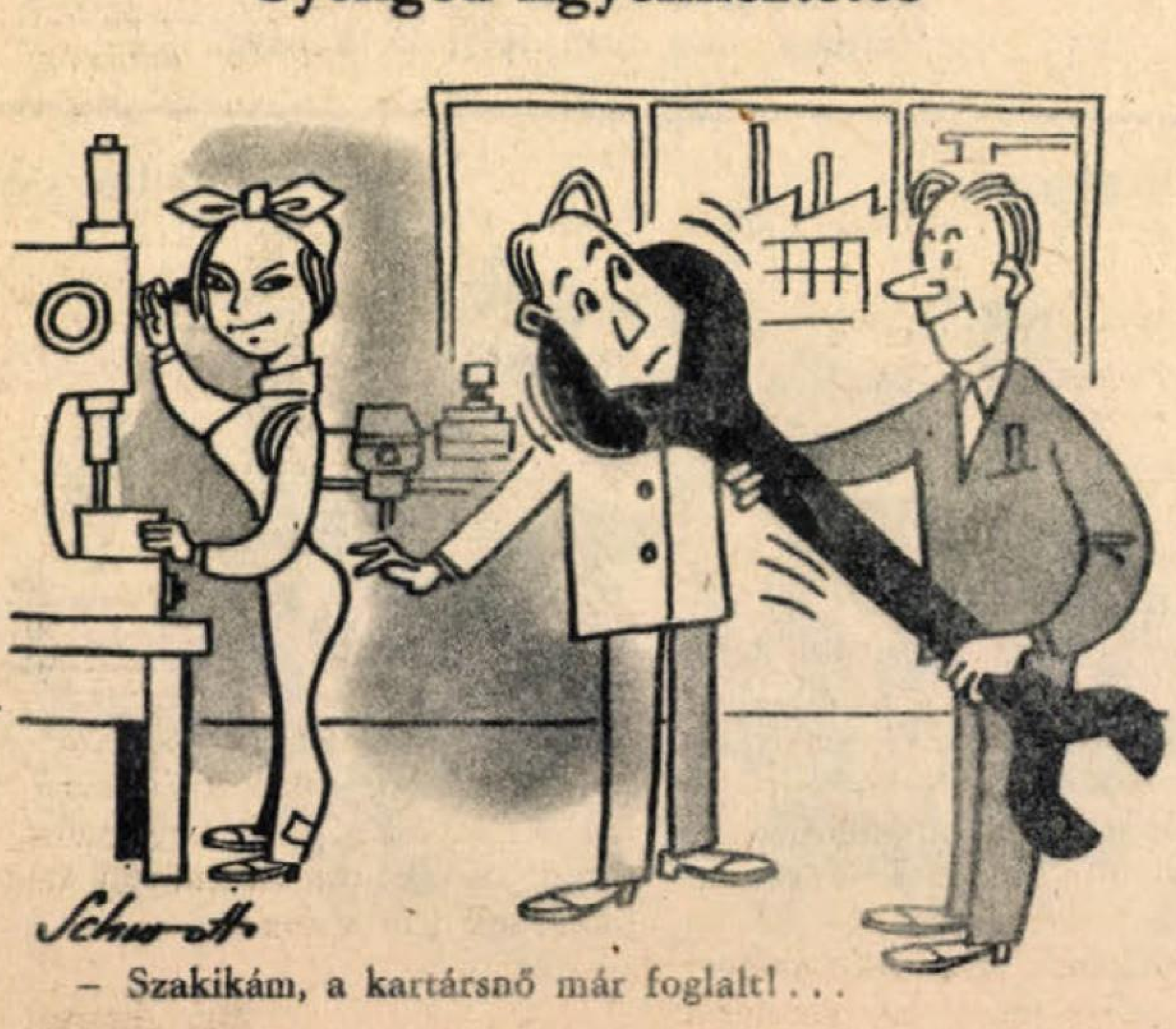
— Köszönöm! — majd felém fordul. — Most már elárulhatom, hogy a titokzatos X azonos a férjemmel, Somfai Bélával. Csak eddig restelltem bevallani.

A hangulatosan piszkos helyiségben Somfai Béla a rozoga pultnak támaszkodva szürcsölte a szekszárdi kadart. Ilonka egyetlen ugrással mellette termett és elszedte a pénztárcáját. Lázasan kutatott benne, majd megkönnyebbülten sóhajtotta: „Még csak 57 forint 20 fillért ivott el. Időben érkeztünk. mert egy órai bemelegítés után általában rátér a pálinkára és akkor már nincs hatalom, ami megfékezhetné. — Rutínos mozdulatokkal összecsomagolta férjét és indult a kijárathoz. Az ajtóban álldogáló harcias őrszem irigyen mormolta:

— A maga férje már megvan. Most az enyémet fogjuk megkeresni.

Galambos Szilveszter

Gyengéd figyelmeztetés

– Szakikám, a kartársnő már foglalt! . . .

Lovagias ügy

Az első csalódás...

– Édesanyám! Megjöttek a gólyák, de gyereket nem hoztak!

Rosszak a cippzárak

– Egy kis türelem, rögtön készen vagyunk!

WIESLAW BRUDZINSKI:

A TOLMÁCS

avagy beszélgetés a vendéggel

Valamelyik szép napon külföldi vendég kereste fel az ifjú, tehetséges és reményekkel teljes művészt. Rokonszenves tolmácsot hozott magával. Ahogy helyet foglaltak, mélyen lengyel vendéglátójuk szemébe néztek, majd a vendég, anyanyelvén, ezt mondta:

– A legnagyobb figyelemmel kísérem az önök országában folyó művészeti vitákat, amennyire persze lapjaink híradásaiból azokat követni lehet. Építőművészetükben a homlokzat és az ornamentika problematikája például roppant érdekes. Avagy – és itt a vendég egyre inkább tűzbe jött –, itt van például az a vitatott elméletük, amely szerint sok szocialista-realista műben fel lehet fedezni a posztimpresszionizmus csíráit. Tudom jól, hogy ön valamennyi alkotásában iparkodik a humanista hangvétel kicsendítésére, bár ezt a törekvését a dolgok természetében rejlő nehézségek miatt, nem mindig koronázza siker. Egyébként munkásságának művészi eredményei roppant érdekelnek és nagyon szeretném, ha alkotói tevékenységéről még többet megtudhatnék.

Ahogy a vendég befejezte mondókáját, a vendéglátó művész türelmetlenül pillantott a tolmácsra, aki megelégedéssel nyugtázta a sűrített elismerést. Még egy kis szünetet tartott, hogy a kíváncsiság okozta feszültséget fokozza, majd kinyilatkoztatta:

– Azt mondta, hogy érdeklődik.

Még egy kis szünetet tartott, majd hozzátette:

– Az iránt érdeklődik, hogy állanak önök művészet dolgában?

– A mi művészetünk – kezdte rá emez –, a mi művészetünk új szakaszba lépett. A halott és magát művészetnek nevező akadémizmus nálunk is bomlófélben van. Mi a tervezésnek új formáit dolgoztuk ki, éppedig azért, hogy valamennyi művészben és kollektívában felébresszük az alkotói szellemet... Mi azt akarjuk...” – folytatta hevesen gesztikulálva és nagyot csapott az asztalra –, igenis, mi azt akarjuk, hogy a mázolmányok, igen, a mázolmányok csinálóit, a primitivistákat, a mondanivalótlanságot, a konjunktúralovagságot engesztelhetetlen harcban győzzük le! Végtelenül örülök, hogy a mi kedves és tisztelt vendégünk oly szenvedélyesen érdeklődik kulturális életünk és problémáink iránt.

A tolmács fejét meghajtotta a vendég felé, majd annak anyanyelvén ennyit mondott:

– Azt mondta, hogy örül.

A vendég arca sugárzott a boldogságtól, mire a vendéglátó hasonló széles és elégedett mozdulattal válaszolt. Ezután szívbőljövő kézfogásokkal búcsúztak el egymástól, mert mindketten elégedettek voltak az állam pénzén nyélbeütött, termékeny tapasztalatcseréjével.

Lengyelből fordította: **Szüts István**

Ezt olvastuk...

FÉNYKÉPEK

Rákóczi-kiállítás előkészületeiről tájékoztat a Magyar Nemzet. A tudósításban szó esik az ismert Rákóczi-kutatóról is, aki – a cikk írója szerint – tizenöt éves kora óta tanulmányozza, többek között, a nagy fejedelemről készült *fényképeket*.

II. Rákóczi Ferenc 1735-ben halt meg, az első fényképet pedig N. Niepce 1816-ban készítette. Mindezek alapján szinte kedve támad az embernek, hogy kétségbe vonja a Rákócziról készített képek valódiságát.

MAJDNEM STIMMEL

A Film Színház Muzsika „új francia filmszínészt” mutat be Paul M e o r i s e személyében, aki nem más mint a nálunk is jól ismert Paul M e u r i s s e. Ugyanabban a számban olvastuk a szerkesztői üzenetek között, hogy Roberto Benzi filmjeiből Magyarországon nincs kópia. Megnyugtatjuk a szaklap jászkiséri olvasóját, hogy van, nem is egy. Kettő. A Filmtudományi Intézet őrzi az Első Hangverseny, és A kis karmester című Benzi-filmek kópiáját.

A FUTÁSSAL NEM LESZ BAJ

A Népszabadság egyik sporttudósításában olvastuk: „Az is tény, hogy míg az NB. I-es csapatok többsége Tatán az alapozás idején 90 000 kilométert futott, addig a tatabányaiak ennek a felével is beérték”.

A tatai alapozás három hétig tartott, és a csapatok átlagban 20 játékossal képviseltették magukat, ezek szerint tehát egy-egy labdarúgónak 214 kilométert kellett szaladnia naponta. Vasárnap is.

Naponként 214 kilométer! Olyan teljesítmény ez, amelyről különösen akkor nem szabad megfeledkeznünk, ha futballistáink a szokásosnál kicsit fáradtabban mozognak majd a bajnoki mérkőzéseken.

ÖNITATÓ

Megdöbbenve olvastuk a Tolna megyei Népújság egyik cikkének nagybetűs címét: „Önitatót kapnak a decsiek”. Az ég szerelmére, gondoltuk, hát eddig vajon ki itatta őket?! Szerencsére, a cikkből kiderül, hogy az önitatót nem a decsiek kapják a Megyei Tanácstól, hanem a decsi Új Élet Tsz hatszáz férőhelyes sertéshizlaldájának „tagjai”

A KANDIDÁTUS

A Népszabadságban hangulatos elbeszélés jelent meg egyik ismert írónk tollából, az elbeszélés főhőse fiatal, nagyon tehetséges kémikus, kit az író többek között így jellemez: *„A férfi maga a jószágú ifjúság! Sötétszőke haja puhán fénylett, világosszürke szemében mozgékony derű.”* Az elbeszélést illusztráció is gazdagítja, mely így ábrázolja a tehetséges és derűs fiatal kandidátust:

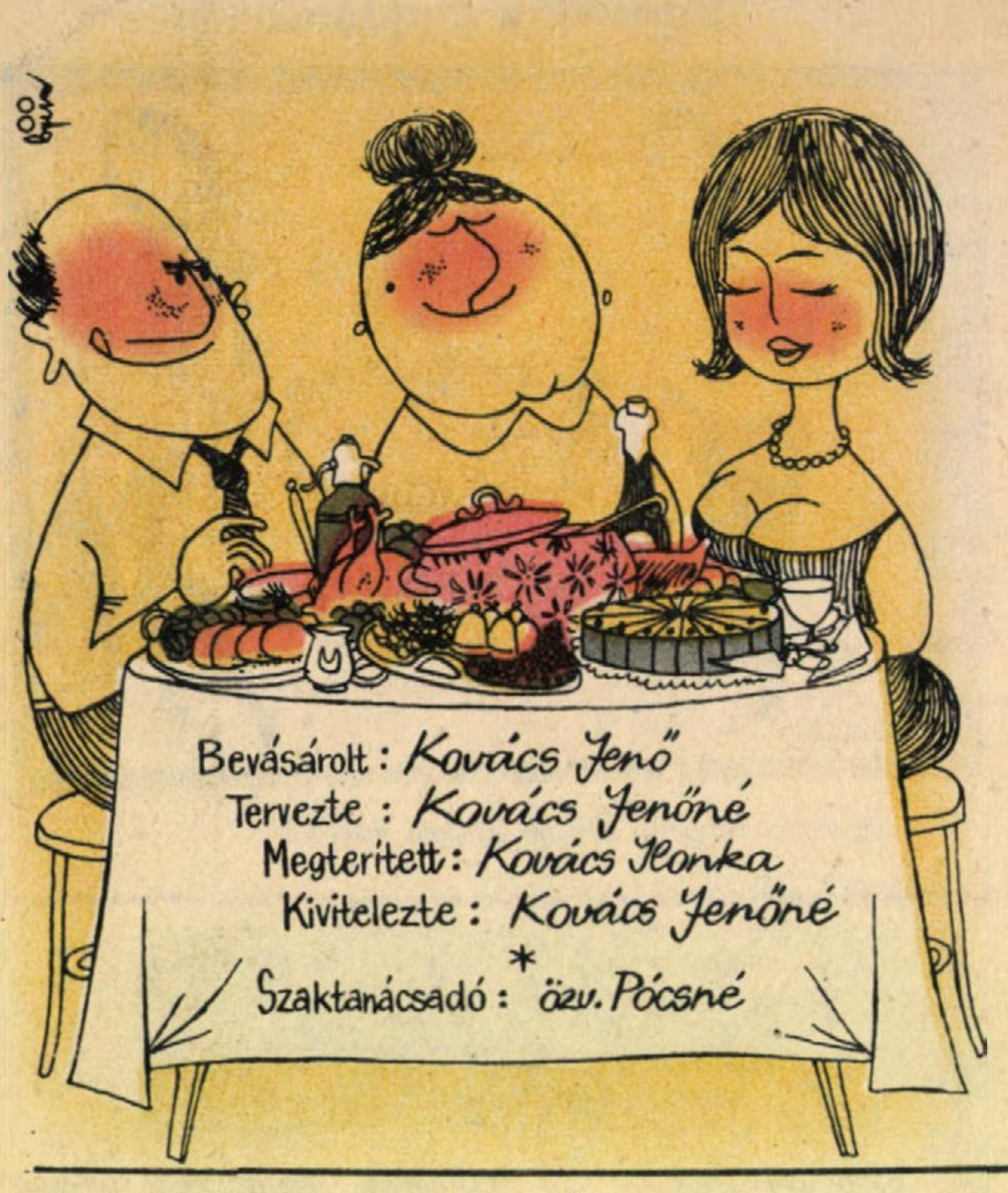

Még elgondolni is borzasztó, hogyan festett volna az illusztráció, ha az író a férfit kedvetlen, fáradt és elhanyagolt külsejű kémikusnak írta volna le...

Dr. Árgus

Ünnepi ebéd

Balázs-Piri Balázs rajza

Vasárnapi telefon

Toncz Tibor rajza

– És mondja, Pista, milyen az idő? Sieléshez öltözzem vagy ibolyázáshoz?

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

HOVA ÍRJAK?

Lassan másfél esztendeje, hogy Váci út 12. szám alatti lakóházunkat a 45-ös Állami Építőipari Vállalat tatarozta. Arról már nem beszélek, hogy milyen hanyag munkát végeztek, de arról igen, hogy a lakásomban felszerelt két darab redőnyt, melyet tavaly nyáron építettek be, még a mai napig sem hozták üzemképes állapotba. Számos ajánlott levelet írtam már ez ügyben, többször megtekintették, de megjavítani még a mai napig sem tudták. A művezető kijelentette, hogy nem is csinálják meg, mert panaszos levelet írtam igazgatójuknak. Vajon hova írjak – a Ludas Matyin kívül – hogy végre rendbehozzák?

Pánczél György
XIII., Váci út 12. II. 2.

Nyugodt munkafeltételek

A humor könyvéből

(Két történet Rózsahegyi Kálmánról)

A népszerű művész Abbáziában üdült. Egy szép napon meglepetten állapította meg, hogy a pénze jóformán az utolsó krajcárig elfogyott, s az előleg pedig, amit a színháztól kért, még nem érkezett meg.

Majd csak lesz valahogy, gondolta, s jobb híján kisétált a tengerpartra. Sétálgatás közben egyszer csak látja szemközt jönni Tiller Mórt, a dúsgazdag, neves egyenruhaszabót, Budapest közismert alakját, impozáns, hatalmas vörös szakállával, aki büszkén viselte a konzuli címet is, mivelhogy Tiller mellesleg kinevezett konzulja volt San Marinónak, a világ legapróbb országának.

Rózsahegyi nyájasan köszöntötte, mire ő megállt és minden bevezetés nélkül így szólt:

– Mennyit parancsol, művész úr?

Rózsahegyi őszintén meglepődött:

– De honnan tudta, kedves konzul úr, hogy kérni akartam?

– Nézze, művész úr – felelte az egyenruhaszabó –, mi sokszor találkoztunk már Pesten is, itt is, de még sosem jutott eszébe, hogy köszöntsön. Ennek okának kellett lenni...

*

Leányfalun egy szorgalmas parasztgazda volt Rózsahegyi szomszédja, akivel nagyon jó viszonyban voltak, sokszor elbeszélgettek egymással. A szomszéd értelmes, okos ember volt, de még soha életében nem volt színházban.

Egyszer Rózsahegyi kútja beomlott és a szomszéd is átjött megnézni a kárt:

– Ez bizony drága mulatság lesz – sajnálkozott a parasztember –, hej, de sok bukfencet kell hányni az úrnak, amíg megkeresi a költségeket!

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, *142–220 — 64.1782 — Kossuth Nyomda, Budapest — Terjeszti a Posta Központi Hírlapiroda, Tel.: 180—850. INDEX: 25504